

C:\Users\Plazma\Desktop\Knihy pdb\zbytek třídění\Hnízdo.PDB

PDB Name: Hnízdo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.4.2003
Modification Date: 19.4.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Hnízdo

Kapitánův osobní deník, rozšířený záznam.

Země, pátek 13. června 15. roku NE, 23:40 SČ

Dnešek byl dnem jako doposud žádnéj jinej. Dneska jsme poznali děsivou pravdu Groovské hrozby, poznali jsme, že se náš nepřítel dokáže vyvíjet a přizpůsobovat. Pohlédli jsme do hlubiny osudu lidstva a byl to pohled do horoucích pekel.

Ráno, v 9:30, přesně podle rozkazů, jsem spolu s Fredym z jednotky C4 vyrazil na zvláštní kontrolní misi do sektoru F2/5. Původně se to jmenovalo Novej Berlín – to ještě předtím, než přiletěli Groové – pak to přejmenovali na Uprchlickou zónu 1 a potom přišli Groové, většinu uprchlíků sežrali a my na ně v odpověď šoupli pár atomovek. No a teď, poslední měsíc, je to mrtvá zóna s označením F2/5. Groovům, jak se zdá, radioaktivní zamoření dělá náramně dobře a podporuje jejich množení. Byla to chyba, že jsme na ně ty atomovky hodili. Teď jich tady máme tři prdele a nikdo neví, co s nima. Plukovník Steier si myslí, že bysme je měli trochu poškádlit našima novejma hračkama a vyzkoušet pár divů techniky, co pro nás vymysleli vědátoři. Podle mě je to jen ztráta času a zdrojů. Za minulý měsíc jsem ztratili 3 000 bojeschopných entit, z toho téměř pětinu lidí. A to jen proto, abysme dostali zhruba pětinasobek Groovů, kteří se stejně do měsíce namnožej na původní počet. Ztrácet lidi je dost špatný, protože je nás čím dál míň. Podle poslední zprávy Centra Lidských Zdrojů bylo na Zemi v posledním měsíci přes 10 milionů lidí, z nichž devadesát procent žije pod zemí. Podle mě jsou výpočty CLZ značně nadhodnoceny. Fredy si myslí, že nás zbylo tak milion, možná ještě míň. On už se za člověka vlastně ani nepovažuje – devadesát procent jeho těla je totiž samá robotika a xenoimplantáty. On sám se považuje za kyborga. Já k tomu ostatně se svými pětáosmdesáti procenty taky nemám daleko. No nic, to sem nepatří. Takže, centrální počítač na základě satelitního průzkumu včera večer zjistil významnou aktivitu Groovů v okolí bývalého centra Nového Berlína. Od té doby, co jsme zakopaní skoro půl kilometru pod zemí máme přehled o tom co se děje na povrchu jen ze satelitů a automatických sond. A samozřejmě z průzkumu, protože satelity a sondy nezmáknou všecko. A jelikož jsme bohužel jedni z nejlepších, tak jsme to s Fredym chytli i dneska. To je tak, když má někdo za sebou víc jak dvě stovky úspěšnejch misí...

Po nezbytný kontrole našich kyborgských komponent jsme tedy vyrazili do terénu. Transportovali jsme se ve výsadečkovém modulu do okrajových čtvrtí Nového Berlína a po dlouhé době se zase mohli podívat na Slunce. Teda, ne že by nějaký bylo vidět, když je pořád ta atomová zima, ale i tak, je to prostě zvláštní pocit – být tam venku. Do minuty od výsadku nás našel první Groov. Dvacet metrů na délku, dva na šířku, tři páry článkovanéjch nohou a hlava jako stará dodávka. Na to jak je to velký, se to pohybuje neuvěřitelně rychle. Fredy mu poslal granátovéj pozdrav, ale tyhle nový mutanti jsou ještě odolnější, než ty jejich starší bratříčkové. Exploze nitrolovýho granátu mu utrhl tři nohy a trochu natrhla to jeho přerostlý tělo, ale to bylo všecko. Popravdě, čekal jsem něco víc. Na to, jak si všichni nitrolový granáty chválí... Takže jsem roztočil Hefaistu a poslal mu zářivej pozdrav na uvítanou. Jó, svazek šesti laserovejch paprsků s celkovým výkonem pár set kilowattů – prostě nádhera. Miluju takovýhle hračky. Hlava se mu rozlítla jak přezrálej meloun. Bohužel byl tak blízko u nás, že jsme schytali spršku jeho hnusnýho mozku. Ten snad musel vážit několik metrů, protože toho bylo fakt moc. Ještě že máme čichový xenoimplantáty, takže se ten smrad dá odfiltrvat. Pak jsem Hefaistem pro jistotu rozprášil i zbytek jeho těla, aby se nemohl tak snadno a především tak rychle zregenerovat. Byli jsme na průzkumu a tudíž jsme neměli čas na bezpečnou likvidaci – na konečný řešení, jak říkaj hoši od úklidový čty. Jedna věc ale na tomhle Groovi byla divná – jeho mozek byl zelenej a ne šedej jako u ostatních Groovů. Fredy sebral pár vzorků a vydali jsme se k vnitřku zóny, kde satelit zaznamenal nějakou novou anomálii. Nikdo z lidí v centru analýzy dat to nedokázal popsat – jak by taky jo, když fotografie z padesáti kilometrů byla docela neostrá. Docela dost...

Plahočili jsme se mezi troskama bývalých honosnejch budov kdysi obývaných tisíci lidí. Pamatuju se na ty dny, kdy tu Groové nebyli a kdy město vypadalo jinak. Teď je to obrovská hromada sutin pokrytejch šedivým radioaktivním prachem smíseným se stejně barevným sněhem. Normální člověk by v takovejchhle podmínkách nevydržel ani tejden. Došli jsme k vyvýšenině tvořené hromadou pokroucených nosníků a železobetonovejch překladů. Kdysi tady stála vyhlídková věž. I teď je to solidní orientační bod v té džungli sutin kolem. Fredy šel za mnou a v ruce držel tu satelitní fotku. Nevím, co se z ní snažil vyčíst, ale nechtěl mi to říct. On je stejně jako já málomluvněj. Člověk si po těch letech v podzemí zvykne na samotu... Vyškrábali jsme se na vyvýšeninu a rozhlíželi se kolem sebe. Podle univerzálních hodin mělo být poledne, ale vypadalo to, jako by se co nevidět měla snést noc. Přepnul jsem na infra a začal skenovat okolí. Byl jsem zhruba v polovině kruhu, když do mě Fredy strčil a ukázal kamsi před sebe.

„Mrkni támhle, za těma sutinama,“ zavrčel.

Podíval jsem se tam, ale v infra nebyl žádný pozitivní signál.

„Nic.“

„Přepni na UV, blízká oblast. Svítí to jako čert.“

Přepnul jsem tedy na UV a pro jistotu projel celou část spektra. Byla tam signál a byl pěkně ostřej a intenzivní.

„Na 350. Co to sakra je?“

„Jak to mám asi vědět? Možná někdo vod nás. Taký nám to mohli říct...“

„Blbost, jsme první, koho poslali ven,“ odpověděl jsem, ale pro jistotu jsem se ihned spojil se základnou.

„Základna, seržant Collins,“ ozvalo se mi za okamžik v mozku.

„Tady Berret,“ ohlásil jsem se. „Poslali jste ještě někoho dalšího ven?“

„Ne pane. Proč si to myslíte?“

„Máme pozitivní signál na 350 nanometrech. Kyborgská signatura. Poblíž centra zóny.“ Aktivoval jsem telemetrii a na sítnici se mi okamžitě začaly zobrazovat potřebné údaje. „Pozice 20 stupňů severovýchodně, vzdálenost 550 metrů, objekt imobilní,“ doplnil jsem informace. Chvilí bylo napjaté ticho.

„Zóna je kromě vás dvou úplně prázdná,“ ozval se po chvíli cizí hlas. Automaticky jsem identifikoval plukovníkův hlas. Nebyl čistý, bylo v něm jakési potlačované vzrušení.

„Víte něco, co bych měl vědět?“ otázal jsem se.

„Ne,“ ozvala se okamžitě úsečná odpověď. „Ale mohlo by to být to, co máme na fotografii ze satelitu.“ Opět perfektně kontrolovaný hlas.

„Dobrá, jdeme se na to podívat. Berret konec.“ Přerušil jsem spojení a otočil se k Fredymu.

„Jsme tady sami,“ informoval jsem ho. Poznámku o tom, že plukovník možná ví víc jsem si radši nechal pro sebe. Fredy jen přikývl a palcem odjistil ovládní Vulkánu. Na jeho paži bliklo několik kontrol a cvakl zámek nabíjecího mechanismu. „Tak jo, jdeme,“ řekl a vyrazil směrem k identifikované anomálii. Vydal jsem se za ním. Dezaktivoval jsem neurální ovládání Hefaista a přepnul na manuál. Nechtěl jsem při nějaké nepředložené reakci rozprášit Fredyho jdoucího přede mnou na atomy. Rychle jsem si zkontroloval stav atomové baterie a zásoby napalmu. Oheň byla jediná věc, která dokázala Groovy zastavit a zabránit jejich regeneraci. Jestli bylo před námi hnízdo, měli jsme se na co těšit. Fredy se náhle zastavil. Tak jsem byl zabraný do sledování okolí, že jsem do něj málem zezadu vrazil. Servomotory zavrčely a tlumiče vyrovnaly náhlou změnu mého těžiště. Betonový nosník pod levou nohou však neunesl tíhu několik stovek kilogramů, které na něj moje noha přenesla a s děsivým rupnutím se zlomil. Zakolísal jsem, ale servomechanika okamžitě zareagovala a zabránila hrozcivému pádu. Fredy se otočil. Jako by chtěl říct: „koukej kam šlapeš“.

„Sory,“ zavrčel jsem a přešlápl si vedle něho. Stáli jsme na okraji jakéhosi kráteru. Okamžitě jsem si uvědomil, že to sem nepatří. Když jsme tu byli naposledy, žádný kráter tu nebyl. Ale teď tady byl a v jeho středu stála jakási podivná konstrukce ze zprohýbaných traverz.

„Jak se to tady, kurva, vzalo?“ Fredyho šepot byl zlověstný.

Přehrál jsem si snímky z posledních výprav, provedl prostorovou analýzu a zahájil transpozici dat na současné podmínky.

„Teda...“ vydechl jsem úžasem. „Průměr 80 metrů, hloubka od metru padesáti do tří dvaceti, centrální vrcholek vysoký čtyři metry. A to všechno za tejdén...“ Ihned jsem se spojil se základnou. Ještě než se mohl Collins ohlásit, už jsem mu diktoval souřadnice. Zapnul jsem holokameru a začal snímat okolí kráteru a kráter samotný. Fredy ukázal ke konstrukci ve středu.

„To je ta anomálie.“

Přepnul jsem na makro a celá konstrukce se mi přiblížila. Traverzy byly na sebe naházený zdánlivě bez ladu a skladu, ale při bližším zkoumání byla znát jistá systematická výstavba. Jinak by to celý spadlo jako domeček z karet.

„Zaberte ještě jednou tu bázi,“ ozval se mi v hlavě plukovníkův hlas. Zaměřil jsem pohled ke dnu kráteru a ještě víc to celý přiblížil. Jednotlivé traverzy tam byly spojeny jakousi houbovitou hmotou.

„Co to sakra je?“ Fredyho hlas, jindy tak klidný, byl nyní prostoupen netrpělivostí. „Je tady až moc podezřelej klid.“ Rozhlédl se ostražitě kolem sebe jako by mu údaje ze senzorů nestačily.

„Ať se Fredy připojí.“ Plukovníkův hlas byl nezvykle tichý. Kývnul jsem na Freda a za okamžik mi indikátor potvrdil jeho připojení.

„Oba dobře poslouchajte,“ ozval se ženský hlas. Doktorka Whittmannová. „Domníváme se, že jste narazili na pokročilejší hnízdo – hnízdo druhé generace.“

„Pokročilejší hnízdo?“ nedalo mi to a skočil jsem jí do řeči.

„Jo. Tak to tady pracovně nazýváme. Před měsícem našli něco podobného v Austrálii, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost. Všichni si mysleli, že je to jen nějaká anomálie – a ano, neměli dostatek údajů a tak si ani nebyli jisti. A pak přišla zpráva z Ruska – to bylo před dvěma dny, ale i tam měli málo údajů. Jenže vy máte tenhle terén perfektně zmapovaný, takže na základě vámi dodaných informací si myslíme, že to vzniklo uměle, že to někdo postavil. A kdo jiný na povrchu to mohl postavit než Groové. Ta kráterová topografie je známá i z hnízd první generace, ale tam jsou hnízda malá a nemají ve středu tu – tu konstrukci. Proto o tomhle teď mluvíme jako o hnízdě druhé generace.“

„A v Austrálii i v Rusku našli taky tu konstrukci?“ zeptal se Fredy.

„V Austrálii nevíme, v Rusku ano,“ odpověděla ihned doktorka.

„Co podrobně průzkum?“

„Nic, nepovažovali to za důležité.“

„Hlupáci,“ zareagoval okamžitě Fredy.

„Jo,“ přisvědčila doktorka. „Cokoliv, co nám umožní lépe poznat našeho nepřítele nám taky umožní lépe s ním bojovat. Takže bych byla ráda, kdybyste to tam pěkně prohlédli a moc toho nezničili.“

„Bál jsem se, že to řeknete,“ usmál jsem se.

„Co?“ zeptala se nechápavě.

„To, abysme to moc nezničili,“ vysvětlil jsem.

„Aha. A zůstaňte v permanentním spojení. Chceme mít online všechna data ze senzorů.“

„Rozumím,“ potvrdil jsem spolu s Fredym a oba jsme nechali komunikační kanály otevřené.

Aktivovali jsme deflektory a zahájili sestup do kráteru. Může se to zdát jako sranda, překonat několikametrový převýšení, ale není to sranda, když člověk se vším vybavením váží skoro půl tuny a musí pořád hlídat na co šlape. Deflektor je vlastně něco jako záchranná brzda – vytvoří kolem konstrukce těla energetické pole, které zabrání přímému kontaktu těla s okolím – vlastně něco jako energetický polštář, na který dopadnete, kdybyste upadli. Naštěstí jsem ho ještě nikdy nemusel využít, moc tomu totiž nevěřím.

Dno kráteru bylo pokrytý zmetí všelijakých trosek, ale i tady to při bližším pohledu jevílo známky systematickosti. Jestli je tohle hnízdo, kdepak jsou jeho obyvatelé? To, že jsme ráno narazili na Groova a navíc tak brzo po výsadku, ukazovalo zpočátku na vysokou aktivitu Groovů v této oblasti, ale od té doby už uplynuly víc jak dvě hodiny a nikde ani jeden červík. Jak říkal Fredy – moc podezřelý klid. Naznačil jsem Fredymu, aby mě kryl a vydal jsem se ke konstrukci. Zapnul jsem radar a sondoval podloží. V polovině cesty mi radar ukázal něco jako šachtu vedoucí do hlubin, zakrytou těžkými panely. Přestože počítač vyhodnotil zatížení jako únosné, neriskoval jsem to a vydal se bokem.

„Je tady nějaká šachta,“ hlásil jsem. „Radši to obejdu, nechci přijít do jejich bejváku nevhod.“

Po chvíli radar ukázal další šachtu. Přepnul jsem na vyšší výkon a proskenoval celý půlkruh před sebou. Na prostorovém řezu se objevovala jedna díra vedle druhé.

„Doprdele,“ zaklel jsem. „Je to jak ementál. Nevím, jestli mě to unese. Není jak se tomu vyhnout.“

Otočil jsem se k Fredymu. „Co ty na to?“

Fredy přišel blíž a ukázal na naviják u pasu. „Připnu tě a budu tě jistit.“ Přikývl jsem. „Co vy na to?“ Otázka směřovala na základnu.

„Zbytečně neriskujte,“ ozvala se doktorka.

„Riskuju pořad,“ odpověděl jsem a nechal si od Fredyho připnout titanovou karabinu ke konstrukci na zádech. S Fredym mě právě spojilo 3,5-milimetrové titanové lano. Nevím proč, ale cítil jsem se bezpečněji.

„Jdu na to. Ke konstrukci zbývá 15 metrů. Termoskener nic neukazuje, pohybový radar taky nic. Akorát v UV září část konstrukce.“ Nemusel jsem to hlásit, ale připadalo mi uklidňující ujišťovat se, že se nic neděje. Postup byl pomalý, protože jsem před každým vstupem na zatarasený ústí šachet vyhodnocoval jejich únosnost. Konečně jsem měl bázi konstrukce na dosah. Zasunul jsem Hefaista abych měl volnou i druhou ruku a dotkl se konstrukce. Sonda na povrchu rukavic se okamžitě aktivovaly a do mozku mi začaly přicházet první údaje.

„Standardní ocel. Železo, chrom, nikl, titan – nic neobvyklého.“ Dotkl jsem se houbovité hmoty. „Ale,“ podivil jsem se při pohledu na výsledky. „Nějaké biologické polymer se zakomponovanými anorganickými složkami.“ Přešel jsem po jeho povrchu bioskenerem. „Sakra, je to živý!“ ucukl jsem okamžitě oběma rukama. Přepnul jsem na infra a pozorně se na hmotu podíval. „Vydíte to taky?“ zeptal jsem se trochu zbytečně. Byl jsem vyvedený z rovnováhy. „Nic v infra. A přesto bioskener říká, že je to živý.“

„Vypadá to na nějaký nový produkt Groovské technologie,“ ozvala se doktorka. „Můžete vzít vzorek?“

„Jo, ale radši bych si to nechal až na konec. Až to tady pořádně prohlídnu a najdu ten emitér UV.“

„V pořádku, je to jen na vás,“ z doktorčina hlasu bylo znát rozladění.

„Tu houbu vám přinesu, nebojte se,“ poznamnal jsem jakoby bokem a přepnul na UV. Celá konstrukce, tedy vlastně její střední část, se rozzářila. „To je divný,“ říkal jsem si pro sebe. „Předtím to vypadalo jako bodový zdroj a teď...“ Zaměřil jsem se do středu konstrukce. Vypadalo to jako by sloupec záře vycházel z hloubi pod konstrukcí. Sjel jsem pohledem dolů a teprve teď si všimnul, že ona hmota světélkuje.

„Vypadá to, jako by to záření vycházelo odněkud z podzemí – nebo to produkuje ta houbovitá hmota.“ Přepnul jsem zpět do viditelné oblasti a radarem začal zkoumat rozsah konstrukce.

„Páni! Ta konstrukce pokračuje pěkně hluboko. Vypadá to, jako by napřed postavili tuhle věž a pak kolem ní navršili to oststní kolem.“

„Groov na deseti hodinách, 200 metrů. A žene se sem.“ Fredyho hlas byl ostrý jako nůž. Okamžitě jsem aktivoval neurální ovládání Hefaista a poodstoupil od konstrukce, abych měl volný palebný pole. Spoušť Hefaista mi zajela měkce do dlaně.

„Sakra,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby a na ovladači výkonu nastavil střední hodnotu. Na pohybovém radaru se objevil další bod.

„Další na dvou hodinách, 300 metrů, taky se žene sem.“ Další dva blikající body kousek pod tím prvním. „Doprdele, další dva na čtyřech hodinách, 100 metrů.“

„Beru si toho na desíti,“ ozval se Fredy.

„OK,“ potvrdil jsem. „Beru ty zbývající.“

Dva Groové se objevili na okraji kráteru, kde se zarazili a postavili se na poslední pár nohou jako by věřili. Byli o poznání menší než Groov, s nímž jsme se potkali ráno. Na nic jsem nečekal, zaměřil a stisk spouště. Hefaistos vychrlil svou dávku pekelného ohně a Groové se rozlétli na kusy. Za mnou se ozvala exploze granátu. Než jsem stihl zaměřit posledního Groova, který se mezitím objevil na okraji, zaburácel Fredyho Vulkán a hlava červa se rozprskla. Snížil jsem výkon a Hefaistos rozprávil zbytek kácejícího se Groovova těla. Rychle jsem mrkl na pohybový radar a úlevně vydechl.

Žádný pohyb v dosahu několik set metrů.

„Začíná tu být docela horko,“ poznamenal jsem a z pouzdra u pasu vytáhl kapsli na vzorky. Nad zápěstím levé ruky se mi vysunula hlaveň laserového skalpelu. Několik rychlých pohybů a na dně kapsle ležel kousek oné podivné hmoty. Vrátil jsem kapsli do pouzdra. „Asi bude nejlepší vypadnout. Než se páni domu probudějí.“ Sotva jsem to dořekl, zachytily zvukové senzory něco jako vzdálený řev. A podle všeho ten řev vycházel z hlubin kráteru. Za okamžik se pohybový detektor rozzářil množstvím bodů. Trosky pod mýma nohama se zachvěly.

„Jsou pod náma!“ zařval Fredy.

„Odpojit!“ vykřikl jsem a stiskl nouzovou pojistku závěsu. Karabina vyskočila a Fredy lano rychle navinul zpět. Otočil jsem se zády ke konstrukci. „Zdá se, že se probudili. Minimálně dvacet cílů. Všechno pod náma. Bůh ví, jak je to hluboký. Je mi líto, doktorko, ale budeme to tu muset vyčistit. Jinak bychom se odsud nedostali. Pokud se vůbec dá odsud nějak dostat. Jestli něco víte, co by nám mohlo pomoci, tak sem s tím – a fofrem!“

„Musíte ven z kráteru!“ vykřikla napolo hystericky doktorka.

„Dobrá rada nad zlato,“ zavrčel Fredy a začal pomalu couvat ke stěně kráteru. Rychle jsem si přehrál vyhodnocení únosnosti povrchu a pak se rozběhl k Fredymu. Tedy, rozběhl, vlastně to byly takové neohrabané přískoky. Senzory ukazovaly stále vzrůstající chvění pode mnou. Nikdy bych nevěřil, že těch patnáct metrů je taková dálka. V okamžiku, kdy jsem doskočil poblíž Fredyho, ozval se děsivý rachot doprovázený silnými otřesy a z Fredyho výrazu jsem poznal, že se za mnou vynořil Groov. Ovladače výkonu všech komponent jsem okamžitě posunul k maximu, ladně se otočil a v okamžiku kdy jsem zahlédl ohromné Groovo tělo stiskl spoušť Hefaista. Současně s tím mi kolem hlavy prolétl nitrolový granát z Fredyho plazmové pušky. Nikdy předtím jsem tak ohromného Groova neviděl. Z jámy ho trčela možná tak polovina a i ta měřila víc jak dvacet metrů na délku, včetně hlavy velký jak nákladník. A právě tu polovinu jsme ustřelili a ta se na nás řítila s věštbou blízké budoucnosti rovnající se osudové zkáze.

„Dopřdele,“ stačil jsem vykřiknout a pak se nám země propadla pod nohama a my padali šachtou dolů. Okamžitě jsem převedl veškerou dostupnou energii do deflektoru a modlil se ke všem bohům, abych to přežil bez úhony nebo abych byl aspoň rychle mrtvej.

Dopadli jsme na hromadu trosek pokrytých jakýmsi sajrajtem v hloubce téměř padesáti metrů pod povrchem. Deflektor fungoval skvěle, takže se mi nic nestalo – až na to, že jsem vězel skoro po pás v harampádí. Fredy na tom nebyl o nic líp.

„Jste oba v pořádku?“ ozval se mi v hlavě vyděšený plukovníkův hlas.

„Jo, jsem OK,“ odpověděl jsem trochu otřeseně.

„A co Fredy? Nemáme s ním spojení.“

„Fredy?“ otázal jsem se trochu nejistě, podíval se na zabořeného Fredyho a poprvé pocítil strach.

„V pohodě,“ ozval se Fredyho chrčivý hlas. „Přetížení obvodů několika systémů, mimo jiný i vysílačky.“ Chvilí bylo ticho.

„Už by to mělo být OK,“ ozval se mi jeho hlas v hlavě.

„Díky bohu,“ připojila se doktorka Whittmannová.

„Viděli jste toho Groova?“ zeptal jsem se.

„To byla matka,“ odpověděla doktorka. „Ale je pravda, že takhle velkou matku jsem viděla poprvé v životě. Tohle hnízdo je moc divný. Vypadá to, jako by to byl jeden obří Groov.“

„Co?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Ta houbovitá hmota,“ pokračovala doktorka, „je asi součástí nějakého organismu. Protože když jste do ní řízl, abyste odebral vzorek, tak potom reagovala stejně, jako reaguje tkáň na podráždění.“

„Myslíte, jako když se dotknu horkého předmětu, tak ucuknu?“

„Přesně tak. Podráždil jste to. Ale co to bylo – to netuším. Je to něco nového v Groovském systému, něco, s čím jsme doposud neměli možnost setkat se.“

„Takže kdo ví, co nás tu ještě může potkat,“ přidal se Fredy.

„Bohužel,“ odpověděl plukovník. „Pokud to ale bude nezbytně nutné, použijte jakýkoliv prostředek, abyste se odtamtud dostali. Na druhou stranu, nikam moc nemusíte spěchat, nahoře je teď neobyčejně rušno. Jako byste píchli do vosího hnízda.“

„Dobrá,“ řekl jsem. „Jakmile se odsud vyhrabeme, trochu se tu porozhlédnem, přičemž našim cílem je povrch a pak základna. Zůstaneme v trvalém kontaktu.“

„Jak seš hluboko?“ zeptal jsem se Fredyho.

„Nic moc, ale posilovač řízení je mezi přetíženými obvody. Bude to chvíli trvat, než to naskočí.“

„Není kam spěchat,“ poznamenal jsem ironicky. „Hodím ti lano a pokusím se tě vytáhnout.“

„To by bodlo. Myslíš, že to zvládneš?“

„V pohodě. Prorazil jsem při pádu nějakou betonovou desku a teď jsem v ní docela pěkně zaseklej.“

Odvinul jsem několik metrů lana z navijáku a hodil karabinu Fredymu. Fredy ji zachytil a připnul si ji v pase ke karabině vlastního lana. Uvolnil pojistku navijáku a palcem mi dal znamení.

„Přitáhni si to tak do poloviny, pak se začnu přitahovat.“

Zapnul jsem rychlonavijení a servomotor spokojeně zapředl. Když se spojené karabiny ocitly asi v polovině dráhy, vypnul jsem naviják a zařadil brzdu. Systém včetně lan byl dimenzován na několik tun, takže nebezpečí poškození rozhodně nehrozilo. Fredy si zapnul navijení a na senzorech mi okamžitě naskočily údaje o zatížení mého exoskeletu. Ani tady poškození nehrozilo, titan-vanadiová konstrukce byla testována na zatížení desítek tun a bylo to to nejlepší, co lidská technika dokázala vyrobit. Navíc jsem vězel v betonovém objetí natolik pevně, že nehrozilo ani mé náhodné „vysvobození“. Fredy se soukal ven téměř pět minut a po celou tu dobu jsem se divil, že nikdo v hnízdě nezaznamenal

to příšerné skřípění a vrzání trosek, které to provázelo. Prst na spoušti Hefaista se mi chvěl a nervózně jsem sledoval senzory. Když byl Fredy konečně venku, pořádně se mi ulevilo. Rozpojil karabiny a oba jsme si přitáhli lana zpět k sobě.

„Posilovač řízení plně funkční,“ usmál se a došel až ke mně. „Co ty?“

„Ale, vezím tady docela fest. Budu se muset prostřílet,“ odpověděl jsem trochu rezignovaným tónem.

„Tak jo, jdu ti z cesty.“ Fredy se otočil a ustoupil ke stěně šachty. „Je tady tma jako v pytli,“ ozval se za okamžik. Teprve teď jsem si uvědomil, že mám pořád zapnuté zesilovače záření. Tak proto má všechno takový divný barvy, došlo mi. Zvýšil jsem výkon deflektoru, u Hefaista nastavil nejnižší výkon, zamířil kousek před sebe a stiskl spoušť. Trosky přede mnou se rozlétly ve spršce jisker. Ještě několik výstřelů a byl jsem volnej. Výdrápal jsem se ven a spustil diagnostiku systémů. Žádná chyba nebo poškození. V duchu jsem poděkoval konstruktérům deflektoru.

„Je tady nějaká chodba,“ ozval se náhle Fredy. „A pěkně to svítí. Drží to stejná houba jako nahoře.“

Přepnul jsem na UV. Obraz se rozjasnil. Ústí chodby rozpustilo poblíkávalo, jako by se nás snažilo nalákat. Počítač vyhodnotil ono poblíkávání jako jistý druh kódu, který ale nedokázal dešifrovat. Takže doktorka měla pravdu. Je to živý. A je to inteligentní.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ zeptal jsem se Fredyho lezoucího do chodby.

„Není, ale nic lepšího mě nenapadá. Nehodlám v týhle díře tvrdnout do soudného dne.“

„Tak jo, budu tě krejt zezadu.“ Vlezl jsem za něj.

Chodba, teda spíš tunel, se točila spirálovitě kolem konstrukce věže, o níž jsem předpokládal, že začíná někde tady. Byl to jen předpoklad, protože detektor mi byl k ničemu – bylo tu příliš mnoho interferencí. Urazili jsme asi sto metrů, když mi náhle došlo, že vlastně klesáme, místo abysme stoupali k povrchu. Už jsem se to chystal říct Fredymu, když se před námi objevilo ústí do obrovské prostory. Její stěny byly pokryté světélkující hmotou spojující a držící rozličné trosky konstrukcí. Postavil jsem se vedle Fredyho a spolu jsme ohromně zírali na její bizarní obsah. Automaticky jsem přepnul na infra, abych si ověřil strašlivou domněnku. Po mě levici zářily řady oranžovočervených bodů. Má domněnka byla správná. Z centrály se mi do mozku donesly zvuky davení.

„Proboha,“ ozval se tichý plukovníkův šepot.

„Do prd...“ Fredy zbytek nadávky polkl.

Rozsvítil jsem výkonný halogenový reflektor na přílbě a přepnul do viditelné části spektra. Při pohledu na ozářené kulisy se mi zatmělo před očima. Systém okamžitě ohlásil zvýšenou hodnotu adrenalinu v krvi. Hlaveň Hefaista se roztočila. Pomalu jsem vydechl, zavřel oči a počítal do pěti.

„To je strašné,“ zaslechl jsem doktorčin roztřesený hlas.

Otevřel jsem oči a přinutil se podívat nad sebe. V několika řadách nad sebou tam na dlouhých šlahounech visely neforemné kokony a v každém kokonu byl jeden člověk. Přiblížil jsem si nejbližší kokon a reflektor namířil dovnitř. V kokonu byla žena, za roztažené ruce a nohy přichycená jakýmsi hustě spletenými vlákny ke stěnám kokonu. Byla živá, což dokazovalo nejen infračervené spektrum, ale i téměř neznatelně pohybuující se hrud'. Na boku měla přilepená další vlákna. Její břicho bylo podivně nafouklé – jako by byla těhotná. Podíval jsem se jí do tváře. Oči měla zalepené fosforeskujícím slizem a na ústech měla přísátý jakýsi pavoukovitý útvar.

Přesunul jsem pohled na kokon vedle. Další žena, v totéž stavu. Další kokon a další žena. A tak dál. Celá řada. Projel jsem řadu pod nimi. Opět ženy. Ze základny ke mně opět dolehly zvuky davení.

„Samý ženy,“ poznamenal ledově klidným hlasem Fredy, který se mezitím přesunul dovnitř. Divil jsem se, jak může být tak klidný. Měl jsem sto chutí to všechno kolem rozstřílet a pak tu ještě odpálit plazmovou bombu a nakonec to všechno vymazat z časoprostoru. Následoval jsem Fredyho a pořád koukal po kokonech rozvěšených všude kolem. Byly jich tu stovky – ne tisíce. Bylo to jako vstoupit do pekla. Bylo to vlastně horší než peklo.

„A to jsme si mysleli, že Groové lidi žerou,“ zašeptal jsem.

Na detektoru pohybu blikl další signál. Jeden z kokonů v dolní řadě se nepatrně pohnul. „Smrt... prosím...“ zvuk přišel zvenku a byl mnohonásobně zesílen a vyčištěn počítačem. Fredy posvítí na pohupující se kokon.

„Zabijte...“ ozvalo se znovu. „Pokud... můžete...“

Fredy ukázal na kokon, čímž potvrdil moji domněnku zdroje zvuku.

„Kdo... jste...“

„Jezdci... Jezdci Apokalypsy,“ řekl silným a ledově klidným hlasem Fredy. Přikývl jsem. „Ano.“

„Měli bysme to tu vyčistit,“ pokračoval už o poznání tišeji Fredy. „Vypálit tohle pekelný doupe i s jejich ďábelskejma obyvatelma.“ Oba jsme čekali na souhlas základny.

„Zlikvidovat... Vypálit...“ Ten tichý šepot naháněl hrůzu. Už jsem zažil ledacos, ale tohle překonávalo všechny moje zážitky. Základna se neozývala. Světelný kužel klouzal po stěnách.

„Tam,“ ukázal jsem před sebe, kde se rýsovalo ústí dalšího tunelu. Vydali jsme se opatrně tím směrem a neustále se rozhlíželi kolem sebe. Detektory poskytovaly zmatené informace díky spoustě interferencí.

„Kde se sakra ty interference berou?“ podívil jsem se nahlas. Fredy se zastavil před jedním z kokonů a ukázal na něj.

„Android – a ještě něco dalšího.“

Podíval jsem se na tělo v UV. Signatura 350 nanometrů byla ostrá a jasná. Pohled mi sklouzl k zářící hmotě kolem. V mysli mi začalo klíčit děsivý podezření. Znovu jsem se podíval na uvězněného androida. Také to byla žena. Její břicho se náhle pohnulo, pak se roztrhlo ve spršce syntetické krve a vyskočilo z něho odporný pavoukovitý stvoření, neskutečně rychle se zorientovalo, odrazilo se od Fredyho přílby a zmizelo směrem našeho postupu k ústí tunelu. Vše se seběhlo tak rychle, že jsme zareagovali až o zlomek sekundy později. Dávky z Vulkánu a Hefaista rozprášily androidovo tělo spolu s kokonem na tisíce kousků.

„Doprdele!“ zaklel Fredy, prudce se otočil směrem k ústí tunelu a vyslal za prchajícím stvořením další dávku. Zbytečně.

„Co to sakra bylo?“ Vrátil jsem záznam z holokamery o několik sekund zpět a zpomalně si ho přehrál. Stvoření bylo velké asi jako kočka a mělo deset párů dlouhých článkovaných končetin, na nichž spočíval šedý vejčitý útvar, z něhož vyrůstalo něco jako tykadla. Ze všeho nejvíc to celý připomínalo mozek na nožičkách. Porovnal jsem obraz se záznamem v UV a infra. Kyborgská signatura byla ostrá a jasná. Moje podezření se změnilo v jistotu.

„Kurva fix!“ mělo to být zaklení, ale byl to jen tichý šepot.

„Plukovníku?“

„Slyším...“ ozval se za okamžik jeho roztřesený hlas.

„Dokážou asimilovat a zakomponovat do sebe naši technologii. A nejspíš i nás...“ odříkával jsem pomalu tu hrůznou pravdu. „Proto jsme nacházeli tak málo vyřazených androidů a kyborgů. A... A myslím, že ty svině lidi nejen žerou, ale že je navíc využívají jako zdroj organického stavebního materiálu a DNA pro svoji – evoluci. Proto je všude tolik mutantů. Možná – jednoho dne – budeme stát proti Groovům-lidem. Sami proti sobě...“ Byla to děsivá teorie, ale po tom, co jsem viděl kolem sebe to dávalo smysl. Potřeboval jsem jediný důkaz. Zamířil jsem na šlahouny kokonu po své pravici a několika přesnými výstřelami ho ustřelil. Dopadl na podlahu s tupým zuchnutím a z pahýlů šlahounů začala vytékat hnědá tekutina. Fredy se ke mně otočil.

„Co to sakra vyvádíš?“

„Potřebuju důkaz.“

„Důkaz?“

„Jo.“ Sklonil jsem se nad kokonem a otočil ho otevřenou stranou k sobě. Žena stále žila. Přesným řezem laserového skalpelu jsem jí oddělil hlavu od těla, čímž jsem jí současně osvobodil od utrpení. Pak jsem se zaměřil na její nafouklé břicho. Přejel jsem po jeho povrchu bioskenerem. Uvnitř bylo něco živého. Fredy se ke mně se zájmem naklonil. Zasunul jsem Hefaistu a z pouzdra na holeni vytáhl mikromanipulátor. Připojil jsem ho a z elipsovitého ústí se vysunul pár mechanických rukou. Skalpelem jsem provedl dva podélné a tři příčné nehluboké řezy a pomocí manipulátoru opatrně odstranil tkáň. Žena měla v břišní dutině jakýsi blanitý útvar, který zabíral veškerý volný prostor. Po orgánech nebylo ani stopy. Rozříznul jsem blánu a ven se vyvalila odporně páchnoucí žlutá tekutina. Indikátor signalizující přítomnost života blikl a zhasl. Uvnitř leželo nazelenalé tělíčko mutantu, s lidskou, podivně zdeformovanou hlavičkou a červovitým tělem Groova, z něhož vyrůstaly dva páry malých ručiček a jeden pár článkovaných končetin. Z hlavičky na mě zíraly tři velké oči potažené šedivou blánou.

„Kurva, to je hnus!“ zavrčel Fredy a zhnuseně se otočil. Kdybych byl člověk, asi bych se teď díval na svoji snídani. Jednou z mála výhod kyborgů je to, že je něco takového potkat nemůže. Takže jsem jenom polkl nasucho a přál si, aby tohle všechno byl jen sen a já se probudil někde na pláži pod slunečníkem.

„Doktorko? Jak rychle by mohla probíhat jejich evoluce?“ zeptal jsem se. Ticho, které následovalo, mě překvapilo.

Zkontroloval jsem spojení se základnou. Bylo v pořádku.

„Doktorka je momentálně indisponována,“ ozval se seržantův klidný hlas. „A plukovník se právě dívá, co že to měl ráno k snídani. Ostatně není sám.“ Musel jsem se seržantovu smyslu pro humor usmát. Samozřejmě, seržant byl taky kyborg.

„Rozumím,“ odpověděl jsem. „Vezmu pár vzorků a vypadneme odsud.“

„Potvrzuji,“ ozval se přerývavý a zmučený plukovníkův hlas.

Zapnul jsem mechanismus pro odběr vzorků a systematicky zapichoval sondu do různých částí těla mutantu a počítal cvakání zaplňovaných patron. Když cvakla desátá, deaktivoval jsem mikromanipulátor a uložil ho zpět do pouzdra na holeni.

„Konec,“ oznámil jsem Fredymu a vyrazili jsme k ústí tunelu před námi. Aktivoval jsem Hefaistu a polaskal se se spouští v dlaní. V ústí tunelu jsme se zastavili. Podlaha stoupala vzhůru. Bylo to dobrý znamení. Podíval jsem se na Fredyho a pozvedl pravačku s Hefaistem. Fredy jen přikývl. Nastavil jsem střední výkon a otočil se čelem k jeskyni. Hlaveně se roztočila a laserové paprsky se zakously do stěn vytrhávající v oslnivých explozích kusy materiálu. Přejížděl jsem po řadách kokonů a s uspokojením sledoval jejich výbuchy. K našim uším brzy dolehl příšerný řev smísený s nelidským skučením. Detektor pohybu ožil řadou chaoticky se pohybujících bodů. Spokojeně jsem se usmál. „Jen si pojdte, hajzlové,“ zašeptal jsem si pro sebe a rozstřílel poslední řadu kokonů u stropu. Pustil jsem spoušť a otočil se zpátky do chodby.

„Pánům domu se nelíbí, jaké jim tu děláme bordel,“ smál se chraplavě Fredy. Hlaveně jeho Vulkánu se točila s hrůzu nahánějícím hučením. „Už se nemůžu dočkat, až se tady objeví. Tak pojdte vy zkurvený zbabělci, pojdte! Půjdete do pekla kam patříte!“ Fredyho křik se nesl chodbou. Strčil jsem do něj. „Klid, Fredy. Přijdou. A když ne, tak přijdeme my k nim.“

Fredy pomalu spustil pravačku. Vulkán se zastavil.

„Sory, nějak jsem se přestal kontrolovat.“

„To nic. Nejsme stroje, jsme ještě pořád taky lidi.“

„Jo, máš pravdu.“

Vydali jsme se tunelem vzhůru. Po padesáti metrech nám cestu zkřížil první Groov tady v hnízdě. Fredy byl tak nažhavenej, že z Groova zbyla jen kaše rozstříkaná po stěnách.

„Šetři si municí. Nevíme, kolik jich tady je,“ upozornil jsem Fredyho.

„Seru na municí. Mrtvej červ, dobrej červ.“

„Tak pak neříkej, že jsem tě nevaroval.“

Další Groov se objevil za zákrutem po dalších padesáti metrech. Fredy to tentokrát vyřešil nitrolovým granátem přímo do jeho otevřených tlam. Jenže, používat granáty v uzavřených prostorách je trochu o hubu, takže nás tlaková vlna srazila na zam a vrhla na nás hromadu Groovejch tělesnejch produktů. Když jsem se konečně vydrápali na nohy, byli

jsme pěkně osliznutí a vypadali jsme jako emzáci z lacinýho TV hororu.

„Jestli to hodláš opakovat, tak ti napřed nakopu prdel,“ osopil jsem se na Fredyho.

„Sakra, nějak mi to nesešlo,“ zavrčel omluvě Fredy. „Aspoň nás nenajdou po čuchu.“

„Ha, ha, ha,“ zareagoval jsem pohotově na jeho pokus o vtip.

„Přestaňte blbnout a koukejte pohnout zadky. Nahoře je sakra rušno. Ke hnízdu se stahuje spousta Groovů z okolí a řekl bych, že tam brzo bude pěkně horko.“ V plukovníkově hlase byla cítit nervozita. A strach. „Mám teď ve vzduchu dvě taktický stíhačky, takže ten jejich postup trochu zpomalím a do deseti minut by u vás měl být záchraný modul. Takže máte deset minut na to, abyste se dostali nahoru.“

„Rozumíme,“ potvrdili jsme oba oučasně. Na vnitřním odpočtu jsem si nastvil deset minut. Fredy udělal to samé.

„Jdeme.“

Vyrazili jsme bok po boku zrychleným krokem. Na detektoru pohybu blikalo stále víc bodů.

„Sakra, fakt tu začíná bejt nechutně živo,“ poznamenal Fredy. „Jdeme vůbec správným směrem?“

„Dokud stoupáme, tak asi jo,“ poznamenal jsem a pokusil se něco vyčíst z radaru. „Nějaká jeskyně či co před náma. Třicet metrů.“ Po třiceti metrech chodba končila. Stěnou ze zeleně světélkující hmoty.

„Tak jeskyně, jo?“ ucedil Fredy ironickým tónem.

„Jo,“ odpověděl jsem a rozprášil stěnu před sebou dávkou z Hefaista.

Ocitli jsme se v další jeskyni s kokony. Kužel světla z mého reflektoru se zastavil na jednom z nich. Tentokrát v něm nebyla žena. Ani v ostatních. Byli tam muži, ale jinak to bylo naprosto stejný jako dole. Fredy ukázal na ústí několika tunelů v bočních stěnách.

„Problém.“ Došel k jednomu ústí a nakoukl dovnitř. Pak totéž udělal i u zbývajících.

„Sakra, čert ví, kam to vede.“ U posledního ústí zůstal o trochu dýl. „Tohle vede k nějaký šachtě.“

„Jak daleko?“

„Tak dvacet, třicet metrů.“

„Fajn, zkusíme to tudy. Vždycky se můžem vrátit.“

Šachta byla zavalená sutinama a nevypadalo to, že bysme se skrz ni dostali blíž k povrchu. Zkusili jsme druhej tunel a dopadlo to podobně. Zavaleným ústím. Třetí pokus. Chdoba se svažovala, ale po několika metrech začala stoupat. Stoupali jsme snad padesát metrů v poměrně strmým úhlu a skončili v další jeskyni. Zbývalo nám šest minut. Přehrál jsem si údaje z topografického analyzátoru a pokusil se sestavit trojrozměrný model. Výsledek mě hodně překvapil.

„Jsme už mimo kráter. A to docela dost mimo.“

Fredy do mě strčil ustupuje dozadu k ústí tunelu. Rozhlídnul jsem se kolem sebe – a tiše hvízdnul. Kužel světla klouzal po desítkách těl Groovů obklopujících v půlkruhu ústí tunelu. A za nima, v zadní části jeskyně, se tyčili dva obrovští Groové. Vzpomněl jsem si na doktorčina slova. Matky.

„Doprdele...“ zašeptal jsem.

Fredy do mě znovu strčil. Otočil jsem se k němu. Ústí tunelu zmizelo – prostě zarostlo tou houbovitou hmotou. Byli jsme v pasti.

„Dvacet metrů za deset sekund,“ řekl tiše Fredy. „Roste to jak rakovina.“

„Plukovníku, máme tady problém.“

„Vidím. Záchrana je na cestě. Zkuste se tam udržet.“

„To se snadno řekne, ale hůř udělá,“ poznamenal kysele Fredy.

„Jak říkám, Spektra už je na cestě. Víc nezmůžu...“ Plukovníkův hlas se vytratil. Spojení se základnou bylo přerušeno.

„Co myslíš, Fredy, zaútočej, když zůstaneme v klidu?“

„Na to bych nevsadil ani své boty.“

„Tak bysme je mohli třeba ukecat k smrti...“

„Můžeš začít.“

„Jak seš na tom s municí a energií?“

„Dva tisíce nábojů do Vulkána, pět nitroloveh granátů a sto litrů plynu na plazmu plus energii tak na minutu trvalý palby. Co ty?“

„Nic moc. Energii tak na dvě minuty při padesáti procentech výkonu a napalmu na deset dávek. Ať počítám jak počítám, stejně nám to nevyjde. A to nevíme, kolik Groovů nevidíme.“

„Nehodlám tady zařvat. Ale když to tak má bejt, tak jich s sebou vezmu co nejvíc.“

„Jasně. Ukážeme jim, že tohle sousto bude pro ně těžko stravitelný.“

Postavili jsme se zády k sobě. Groové vpředu se vztyčili na zadním páru nohou. Byli to stejní obři jako ten první venku.

„Ted!“ křikl jsem a poslal jim dávku z Hefaista. První kvadrant v jejich půlkruhu zakolísal a zasažení Groové se káceli k zemi. Střílel jsem úmysleně na nohy a zadní část těla. Otočili jsme se a Fredy provedl totéž s druhým kvadrantem. Jeskyni naplnily skřeky a kvílení, které náhle nabralo na intenzitě a přešlo v ohlušující pištění. Ztlumili jsme vnější příjem a poslali další dávky do zvedajících se těl.

„Mohl bys to vzadu trochu vyčistit?“ zeptal jsem se.

„Bez problémů,“ přikývl Fredy a za okamžik už byly na cestě do zadních řad nitrolové granáty. Pár sekund nato nastala ohlušující exploze, která většinu Groovů, včetně obou matek, v těsné blízkosti centra výbuchu roztrhala na kusy. Tlaková vlna po nás vrhla kusy jejich těl a narazila nás na stěnu za námi.

„Senzory mimo provoz,“ oznámil jsem s naprostým klidem.

„Palebný počítač mimo, systém chlazení přetížen,“ svěřil se se svými problémy Fredy.

Ustoupili jsme od stěny. Chvilí byl klid. Vzduch v jeskyni naplnil puch spáleného masa. Pak se vzadu v jeskyni objevili

další Groové pomalu postupující vpřed. Čekali jsme, až se dostnou blíž. V okamžiku, kdy se vrhli vpřed a Fredy je kosil Vulkánem, otevřelo se přede mnou ono zarostlé ústí tunelu a objevila se v něm Groova hlava. Na nic jsem nečekal a poslal mu dávku napalmu. Z ústí se vyvalil oblak hustého kouře a na okamžik mě oslepil. To už jsme se zase otočili a já Hefaistem zkosil další řadu červů.

„Nemáme šanci!“ křikl jsem na Fredyho při pohledu na stav energie. „Za každého mrtvého jich vyleze nejmíň pět dalších. Jako by lezli ze stěn – prostě odevšad. A dochází mi šťáva.“

„Ještě minutu,“ odpověděl klidně Fredy.

„Jenom minutu?“ podivil jsem se. Po tom, co mi odešly senzory, ztratil jsem i přehled o zbývajícím čase. „Tak to bysme mohli vydržet.“

Znovu jsme se otočili. Z tunelu se stále valil dým, přes něj nebylo nic vidět a tak jsem tam pro jistotu poslal další dávku napalmu. Fredy vystřelil poslední náboj a Vulkán zacvakal naprázdno. Kolem nás se už tyčil docela slušně vysoký val rozstřílených a zmračených Groovů. Opět otočka a dávka z mého Hefaista. Indikátor baterie se blížil k nule. Zbývalo tak na dvě poslední dávky. S nadějí jsem se podíval ke stropu – a ten pohled nás zachránil. Řítila se na nás totiž jakási pavoukovitá příšera, skoro stejně velká jako dospělej Groov. Na poslední chvíli jsem zvedl hlavě Hefaista a rozpáral jí břicho. Uhnout padajícím vnitřnostem a kusům těla už jsme nestihli a tak jsme jimi byli doslova zavaleni. Za okamžik se celá jeskyně otřásla a zadní část jejího stropu se zřítila. V otvoru se objevil kužel světla a chvíli na to i stříbřitě lesklá Spektra s plameny šlehajícími z jejich manévrovacích trysek. Jeskyni se nesl rachot palubních kanónů kosících zbylé Groovy.

„Kapitáne Berrete, slyšíte mě? Tady seržant Mosey. Přišli jsme pro vás,“ ozvalo se mi v hlavě.

„Slyším. Dobře a jasně,“ odpověděl jsem. „Až to vyčistíte, jdeme k vám.“

„Rozumím.“ Palba za chvíli ustala a Spektra dosedla na zem. Vyhrabali jsme se ze zbytků pavoučího monstra a zamířili ke Spektře. Poslední zbytek energie jsem použil na uvolnění cesty skrze val mrtvých Groovů. Spektra už měla spuštěnou nakládací rampu a před ní stáli čtyři těžce ozbrojení androidi. Plahočili jsme se skrze hromady Groových těl a vytoužená úniková cesta se blížila s každým krokem. Pohyb po mojí pravici mě přiměl zrychlit. Zahlídl jsem dva Groovy jak se vynořili ze stěny a vrhli se naším směrem. Fredy zůstal kousek pozadu a jakmile je zaregistroval, vyslal k nim ohnivýho posla z plazmové pušky. Zbraně v rukou androidů střežících rampu jejich osud zpečetili. Konečně jsme se dostali na rampu. Androidi nám pomohli dovnitř a už jsme startovali. Pak ještě vystrčili ven jakýsi oranžový kontejner a rampa se uzavřela. Pilot přidal výkon, trysky zahučely a prudká akcelerace nás srazila na podlahu.

„Omlouvám se za nepohodlí,“ ozval se seržantův hlas. „Ale přivezli jsme jim malý dáreček a rozhodně neholdám čekat, až čertík vyskočí z krabíčky. Plukovník se o vás děsně strachoval, po tom, co se přerušilo spojení. Myslel si, že už to máte za sebou.“

„Neměl by nás tak rychle odepisovat,“ poznamenal trochu dotčeně Fredy.

„Já nikdy nikoho neodepisuju,“ ozval se plukovník. „Vítejte na cestě domů,“ řekl s notnou dávkou radosti v hlase. Zrovna jsme se zvedli, když nás prudké zhoupnutí a naklonění opět srazilo na podlahu. I přes stěny lodi a ztlumené obvody bylo slyšet dunění.

„Taky byste s náma, kurva, mohli zacházet líp,“ nadával Fredy snažící se udržet rovnováhu na všech čtyřech a nenarazit přitom do stěny.

„Omlouvám se, ale čertík právě vyskočil z krabíčky,“ uchechtl se seržant.

„A co bylo čertíkem?“ zeptal jsem se.

„Půl tuny nitrolu...“ dodal seržant a rozesmál se.

II - Mise

Mrtvej červ – dobrej červ.

Fredy

Lepší dvakrát mrtvej než jenom jednou.

kapitán Berret

Sál logistiky byl nacpaný k prasknutí. Všechny skládací židličky byly obsazeny důstojníky a poddůstojníky z různých sekcí. Na podlaze se válela spousta prázdných kelímků od kávy, kousků sušenek a zmačkaného papíru. Za improvizovaným pódiem u čelní stěny sálu stáli dva androidi od bezpečnostní služby, ale na hlavního řečníka se stále čekalo. Tomu ostatně odpovídala i uvolněná atmosféra v sále a hluk dosahující stěží snesitelné úrovně. Kdo nekřičel nebo nekřičel dostatečně hlasitě prostě nebyl slyšet. Dveře v čelní stěně, hned za pódiem, se otevřely a za řečnický pult rázným krokem vstoupila žena, asi metr osmdesát vysoká, v temně modré uniformě vědecké sekce. Následovali ji dva muži v černozeleň. Průzkumníci. Nikdo v sále jim nevěnoval pozornost. Žena se sklonila nad mikrofonem, nastavila hlasitost na maximum a prudce před ním luskl prsty. Nic však nebylo slyšet. Oba muži stojící za ní se na sebe podívali a pak pokrčili rameny. Žena vztekla udeřila pěstí do ovladače. Skomírající červená kontrolka zhasla úplně.

„Zatracenej krám! Když to člověk potřebuje, tak to nefunguje!“ zaklela, zhluboka se nadechla a z plných plic zařvala: „Ticho!!“

Oba muži uznale kývli, ale to proto, že byli nejspíš jediní, kdo to slyšel pořádně. Sál jako by se nacházel ve stavu silně neuspořádaného chaosu blížícího se k bodu kolapsu.

„Držte, kurva, huby!!“ zařvala znovu žena z plných plic. Náhle bylo ticho jako v kostele.

„Řekla – jsem – abyste – drželi – huby!“ Každé slovo doprovázené pauzou představovalo dělostřelecký granát vypálený z rozžhavené hlavně.

„Docela kočka,“ naklonil se Fredy k Berretovi. „Takovou bych chtěl mít doma...“ Berret se jen pousmál.

Zvedl se muž v přední řadě. Měl nakrátko ostříhané zrzavé vlasy a pečlivě zastřížený knírek. Na sobě měl zelenou uniformu s emblémem štíra na pravém rameni. Úderná jednotka. Podle výloček to byl major. S ublíženým výrazem se rozhlédl kolem sebe.

„Podívejte, nevím, proč tady rušíte poklidné shromáždění. Pokud máte něco důležitého na srdci, měla byste se k nám připojit. A rozhodně tady nemusíte na nikoho křičet, nikomu to neprospívá.“ Jeho hlas byl sípavý a nepříjemný. Jediné, co mu šlo evidentně dobře, byla ignorance šarží a dobrých způsobů.

„Jako by mu při tom kecání lezli z huby červi,“ neodpustil si Fredy tichou poznámku.

Žena se naklonila přes stůl a zabodla svůj pohled do onoho muže.

„Podívejte se, majore Teku, já vím moc dobře, co dělám. A vy mi nebudete říkat, co a jak mám dělat!“ Drtila slova mezi zuby se stejným efektem, jako drtí čelisti drtiče kameny.

„No, podívejte se...“ Major si strčil ruce do kapes dávaje tak najevo svoji převahu. „Co se týče hodností, holka...“

„Plukovníku,“ opravila ho ledově klidným hlasem žena. Teplota v sále se v ten okamžik přiblížila bodu mrazu. „Jsem plukovník Westwoodová z vědecké sekce, majore Teku. Doufám, že si to zapamatujete – a až příště otevřete pusku, nezapomenete na to!“

„Ano, madam. Rozkaz!“ zasalutoval major, rudý ve tváři.

Westwoodová jen mávla rukou, na znamení, že ho propouští, a opřela se dlaněmi o stůl.

„Tak, když už jste se se mnou seznámili, přejdeme rovnou k věci. Jak jste již možná zaznamenali, naši skvělí hoši od Primárního průzkumu učinili jedinečný objev.“

„Z Primárního průzkumu?“ naklonil se Fredy k Berretovi. „Já vždycky myslel, že jsme z TCTVV.“ Berret pozvedl obočí. „Z čeho?“

„No přece Ti Co To Vždycky Vodserou,“ zašeptal naprosto vážným hlasem Fredy. Berret se usmál. „Jo, to je to samý, co Primární průzkum. Až na to, že tu svoji zkratku nikde v papírech nenajdeš.“

„Pánové,“ otočila se k nim Westwoodová, „povězte nám o tom něco a ukažte pár záběrů.“ Otočila se zpět k posluchačům. „Kapitán Berret a kapitán...“ Na okamžik se odmlčela. „Kapitán Fredy. Oba ze sekce Primárního průzkumu.“ Ustoupila kousek do strany aby uvolnila místo u stolu. Fredy postoupil dopředu.

„Tak dobře. Pustím vám pár záznamů a tady Berret vám je okomentuje.“ Rozhlédl se po posluchačích. Na tváři se mu rozlil úsměv. Bylo tam poměrně hodně lidí. „Některý záběry jsou nechutný,“ neodpustil si poznámku. „Takže doporučuji nachystat si pytlíky na blití. My to po vás uklízet nebudeme,“ chraplavě se zasmál.

„To nebylo nutný,“ zašeptala mu Westwoodová ostře do ucha.

„Ale bylo,“ vrátil jí to stejným způsobem Fredy. „Vím, o čem mluvím.“ Zapnul si holoprojektor a namířil svazek světla na protější stěnu. Na okamžik v sále nastal zmatek, jak se muži a ženy zvedali ze židliček a otáčeli se k provizornímu promítacímu plátnu. Fredy počkal až se všichni usadí, poté dálkovým ovladačem zhasl a spustil záznam. Po několika zrychlených sekundách se scéna zastavila a objevil se rozstřílený Groov a střikance jeho zeleného mozku všude kolem.

„Mutant,“ začal věcným hlasem Berret. „Jeden z novejších mutantů. Všimněte si zeleného mozku. Všichni mutanti nemusejí mít zelený mozek, ale je to dobrý rozpoznávací znamení pro určení novějších generací mutantů.“

Scéna pokračovala zrychleně až se znovu zastavila na panoramatickém záběru kráteru. „Hnízdo druhý generace. Kráterová topografie, od hnízda první generace se liší tou konstrukcí uprostřed.“

Scéna opět ožila a zastavila se na detailu houbovitě hmoty držící konstrukci. „Doktorka Whittmanová si myslí, že tohle je součást nějakýho velkého organismu. Možná Groova, jakýho jsme ještě doposud neviděli. Každopádně je to něco nového. Je to živý a reaguje to na podráždění – dost nevybíravě a pěkně rychle.“

Děj pokračoval normálně a zastavil se v okamžiku, kdy hleděli na obrovské tělo Groova tyčící se z jedné z šachet. „Matka. Podle velikosti mutant první kategorie.“

Následoval zrychlený pád do hlubiny hnízda. Na obraze se objevila znovu ona houbovitá hmota. „Zase ta houba. Všimněte si, jak bliká. Počítač to vyhodnotil jako určitý kód, takže se dá předpokládat, že je to inteligentní. Svítí to na 350 nanometrech – a má tudíž naši kyborgskou signaturu. Tohle si zapamatujte, je to důležité.“

Cesta tunelem byla odbyta během několika sekund a objevil se záběr jeskyně s kokony. „Líheň mutantů.“ Přišel záběr do jednoho z kokonů s detailem na uvězněného člověka. Promítnuté na velké stěně to působilo ještě děsivěji, než v reálu. V sále to zahučelo. „Ve všech kokonech tady jsou ženy.“ Objevil se infračervený záznam. „Živé ženy. Našli jsme ale i jeskyni, kde byli samí muži. Nevíme, proč je mají takhle separovaný. Nebyl čas to zkoumat.“

V dalším záběru se objevilo břicho androida a z něho vyskakující mutant. Následoval zpomalený záznam ve viditelném spektru a v UV. „Mutant. Vypadá to jako mozek na nožičkách a čert ví, co to je. Všimněte si kyborgský signatury v těle a všimněte si, že to vylezlo z androida. Je nad slunce jasné, že to asimilovalo a zakomponovalo do sebe naši technologii.“

Další záběr ukazoval břicho ženy uvězněné v kokonu. „Teď se dobře dívejte.“

Zpomalený záznam ukázal operaci a detailní záběry mutantů. Sál se nesly první zvuky dávení a několik lidí spěšně opustilo sál s rukama přitisknutýma na ústa. „Mutant,“ komentoval Berret obrovské tělíčko, zvětšené na stěně, naprosto klidně a věcně. „Kombinovanéj mutant. Všimněte si lidských rukou, lidský hlavy, ale Groových očí a červího těla. Jak jste si možná všimli, ta žena neměla v břišní dutině žádný orgány a přesto žila. Domněnka je taková, že všechny byly asimilovány a jejich funkce nahrazena mutantem. To je důkaz, že Groové se vyvíjejí, že dokážou asimilovat naši techniku i náš genetický materiál. Hrozba z toho vyplývající je zřejmá.“

Záznam se zrychleně rozeběhl a zastavil se až na zpomaleně mizejícím otvoru ve stěně hnízda. „Opět naše stará známá houba. Jak vidíte, roste neuvěřitelně rychle. Dvacet metrů za deset sekund. Radši si nepředstavovat, co se děje s objektem, kterého to pohltí.“

Záznam zrychleně dojel až na konec, Fredy vypnul projektor a rozsvítil.

„Takže jste viděli záznam naší mise. Našla se spousta novejších věcí, který nelze jen tak ignorovat,“ uzavřel prezentaci Berret a ustoupil od stolu. Opět nastal zmatek, jak se všichni obraceli zpět k pódiu. Většina z nich měla bledé tváře a někteří v rukou křečovitě svírali pytlíky od svačiny. Ve vzduchu bylo cítit nakyslý pach.

„Deset minut pauza!“ křikla Westwoodová a otočila se k Fredymu a Berretovi. Tvář měla sinalou a pravá ruka se jí chvěla nad pažbou neurophaseru. „Potřebuju kafe,“ zašeptala. „Hodně kafe.“ Berret s Fredym přikývl a následovali ji do malé místnosti za sálem.

„Plukovníku,“ začal Fredy, ale byl přerušen mávnutím ruky. „Říkejte mi Eve. Nemusíme si tu dělat hlavu z formalit.“

„Ano madam, budete po nás ještě něco chtít?“

„Co?“ zareagovala Westwoodová podrážděně, sápnutí se po kelímku s kávou, který právě vypadl z automatu. Rychle ho do sebe obrátila a zmáčkla tlačítko pro další. „A, ano. Zůstaňte tady. Až tohle skončí, chtěla bych si s vámi promluvit v soukromí.“ Fredy přikývl na souhlas. Berret jen pokrčil rameny. Westwoodová ještě vyprázdnila tři další kelímky s kávou, než se jí do tváře vrátila barva. Deset minut uplynulo jako nic. Vrátili se do sálu. Atmosféra tam byla napjatá a panovalo tam doslova hrobové ticho.

„Takže teď už víte, proč jsem tak narychlo svolala tuhle schůzku,“ začala Westwoodová. „Stojí před náma vážná hrozba, kterou nemůžeme ignorovat. Bohužel, záchranný tým hnízdo zničil, takže jediný co máme, je těch pár vzorků. A to je na pořádný výzkum sakra málo. Naším cílem je tudíž najít další hnízdo, infiltrovat ho a udělat v něm pořádný průzkum.“ Do hlasu se jí vrátila energie. „Předpokládám, že velitelé jednotlivých sekcí, kteří momentálně jednají na schůzi bezpečnosti, se k tomu připojí a budou plně spolupracovat. Potřebujeme každého, kdo je volnej. Do hodiny, ne, radši do dvou hodin chci od každé sekce seznam toho, čím může přispět. Pak sepišeme seznam priorit a pustíme se do

toho. Je to všem jasný?“

„Ano, madam,“ ozvalo se unisono a všichni zasalutovali.

„Nějaký otázky?“ V sále se rozhostilo ticho. Všichni byli pod vlivem zážitků z promítání – ještě je plně nestačili vstřebat a uvažovat o nich.

„Dobře. Každá sekce dostane kopii záznamu z průzkumu plus výsledky analýz vzorků – jakmile budou k dispozici. To je pro tuhle chvíli všechno. Rozchod!“

Sál se během krátké chvíle vyprázdnil. Westwoodová naznačila Fredymu, Berretovi a oběma strážným aby ji následovali a vyrazila do chodby. Jednání skončilo.

Kapitánův osobní deník, rozšířený záznam - pokračování.

Země, sobota 14. června 15. roku NE, 22:25 SČ

Spleť tunelů a chodeb jsme dorazili do obytné sekce. Eve zastavila před masivními dveřmi na nichž bylo sprejem nastříkáno její jméno a hodnost. Položila dlaň na dotykovej senzor a dveře se se zasyčením zasunuly do stěny. Vstoupila dovnitř a naznačila nám, abysme ji následovali. Strážce se postavily po boku dveří a zasalutovali nám. Pak odešli za svými povinnostmi. Vešli jsme dovnitř a dveře se za námi zavřely. Byli jsme v nepříliš prostorné chodbě, z níž vedly troje dveře – jedny proti nám, jedny vlevo a jedny vpravo. Eve položila dlaň na senzor dveří před sebou a vstoupila do místnosti.

„Pojďte dál,“ řekla, v chůzi si rozepla sponu ve vlasech a pohodila hlavou, aby je tak uvolnila. Vešli jsme za ní do centrální místnosti obytné sekce. Měla asi čtyři krát pět metrů a nízký strop. Na stěně před námi visel rozměrný displej, před ním stál starý stůl s křeslem, jehož polstrovaní už bylo na mnoha místech prodřený. Vlevo u stěny stály police a regály plné knih, optické nosiče dat a složky záznamů. Vpravo pak byly u stěny tři skřínky, nejspíš s osobními věcmi a nad nimi viselo na stěně několik obrázků malovaných dětskou rukou. Až na ty obrázky to tam vypadalo skoro stejně jako u mě.

Eve se posadila do křesla. „Tak, pánové, ještě než se nám začnou scházet hlášení, chtěla bych probrat jednu důležitou věc.“ Podívali jsme se s Fredym na sebe.

„Chci být součástí vašich misí. Vím, že jste nejlepší.“

Údivem mi poklesla brada. Šla na to pěkně vod lesa. Podíval jsem se na Fredyho a pomyslel si cosi o prudký nakažlivosti údivu.

„Ale madam, to přece...“ začal opatrně Fredy.

„Žádná madam. Pro vás Eve. A přestaňte s tím vykáním. Kašlu na hodnostní rozdíly.“

„Ano madam – ehm, Eve,“ pokračoval Fredy pořádně vyvedený z míry. Já se nezmohl ani na slovíčko.

„Už jsem o tom mluvila se Steierem,“ řekla Eve a položila si nohy na stůl. „Nemá nic proti. Teda pokud vy s tím budete souhlasit.“

Fredy se na mě bezradně podíval.

„To má bejt rozkaz?“ zeptal jsem se trochu nejistě.

„Rozkaz? A proč jako? Nechci vám nic rozkazovat. Rozhodně ne vám dvěma. Jste sehraný tým. A já bych se jen do toho týmu chtěla připojit. Zdůrazňuju, chtěla.“

„Ale madam – ehm, Eve, je to trochu složitější,“ začal zase Fredy.

„Ano, Eve,“ připojil jsem se k němu. „Víte, tam nahoře není pro člověka dvakrát bezpečno,“ řekl jsem na vysvětlenou. A pro sebe si dodal: člověk by nám tam jenom překážel.

„To je mi jasný,“ odpověděla naprosto klidně, rozepla si zip na kombinéze a odhalila své tělo.

„Ehh...“ vydechli jsme oba současně. Eve měla hrud' pod prsama pokrytou plastotitanovým krunýřem s četnými konektory. Vzhůru ke krku se jí táhnul pás lesklý nerezový oceli ukončený elegantním obojkem na krku.

„A to není všechno,“ poznamenala a zapnula si zip.

„Kolik?“ podařilo se Fredymu dostat ze sebe. Bylo mu stěží rozumět.

„Jenom čtyřicet procent,“ řekla. „Zato toho nejlepšího, co se dá sehnat. Velím přece vědecký sekci.“

Fredy se na mě podíval. V jeho očích se v tu chvíli dalo číst jako v otevřený knize. Zrovna teď tam stálo: Páni, to je ale kost, co? Vrátil jsem se pohledem k Eve. Musel jsem s Fredym souhlasit.

„To trochu mění situaci, ale pořád to nevypovídá o vašich schopnostech a zkušenostech tam nahoře,“ řekl jsem a snažil se, aby to neznělo moc odrazovačně. Vlastně už bylo jasné, že bude s náma. Fredyho pohled byl víc než ochotný souhlas.

„To je mi jasné,“ prohodila a šibalsky na nás mrkla. „Takže co kdybyste mi dali něco jako tréninkovou misi? Tedy, pokud mě vezmete mezi sebe.“

Fredy na mě nenápadně mrkl. Vypadalo to, jako že je úplně vedle.

„Dobře, ale nic neslibuju,“ řekl jsem. „Napřed si zastřílíme na střelnici, pak trocha cvičení v koordinaci a nakonec půjdeme na povrch a dáme si trochu toho střílení po červíkách. Teprve pak se rozhodneme. Co ty na to, Fredy.“

Fredyho výraz ve tváři v tu chvíli jako by říkal: Beru všema deseti. Přikývnul. Oči mu zazářily. Kdyby nebyl kyborg, řekl bych, že se zabouchnul. I když vlastně není stoprocentní kyborg, takže se asi zabouchnul. Všimnul jsem si, že i Eve zajiskřilo v očích.

„Výborně!“ řekla a postavila se. „Toužím po pořádný akci jako touží chlap po ženský. Ani nevíte, jaká je to nuda tady dole.“ Přikývl jsem. Taky mi je vždycky líp nahoře při akci. Dole jsou to pořád jen hlášení, opravy výstroje a tak podobně. Podíval jsem se znovu na ni. Fakt je to kost. Možná jsem se taky zabouchnul. Jenže to nepoznám, protože můj citový centrum v mozku ovládá elektronika. Představil jsem si ji nahou. Byla to dobrá představa, ale radši jsem nepokračoval. Kompenzátor emocí by to nemusel vydržet.

„Takže kdy a kde?“ zeptala se a přerušila tak můj myšlenky. Otočil jsem se k Fredymu. Ten se podíval do datatabletu na předloktí a ukázal mi schéma svého volného času. Otevřel jsem vlastní datatablet a porovnal to se svým. Měli jsme volno celé následující den. Otázkou bylo, jestli do toho zase nepřijde nějaká zvláštní akce. Pak mě ale napadlo, že by se tohle dalo napsat jako zvláštní výcvik. Plukovníka Steiera máme pod palcem...

„Co takhle zejtra v 8:00 na střelnici?“ zeptali jsme se s Fredym současně. Podívala se na nás a pak do svého počítače.

„Fajn. Udělám si čas. Zejtra v 8:00.“

„Zvláštní výcvik?“ ujišťoval se plukovník, když jsem mu sdělil svoji představu. „Co na to Fredy? Ale, nemusíš nic říkat, je mi to jasné,“ pokračoval dřív, než jsem stačil cokoliv říct. „Dejte si na Westwoodovou bacha. Je sakra dobrá. A nejen v boji...“ dodal tajemným hlasem.

„Takže?“ zeptal jsem se.

„Schváleno,“ uzavřel celou věc plukovník. „Dejte mi vědět, až s tím skončíte.“

„Ano, pane,“ zasalutoval jsem a obrátil se k východu.

„A s tímhle běž do háje,“ zavrčel ještě plukovník za méma zádama. Jenom jsem se usmál.

Když jsem to říkal Fredymu, oči se mu rozzářily. Bylo jasné, že je v tom. Asi měl citovej kompenzátor trochu přeladěnej. Vrátil jsem se do své ubikace, dal si jídlo, sepsal hlášení a pořídil záznam. Den byl fuč a já nutně potřeboval odpočinek. Nastavil jsem regenerační kóji na šestihodinovej program, vlezl dovnitř a připojil se. Spokojeně jsem se natáhnul a představil si, jaký by to bylo, kdyby tam byla Eve se mnou. Dostal jsem se akorát k jejímu svlíkání – a zapnul se spánkové režim. A bylo po představách.

Program kóje skončil něco po sedmý, ale ven jsem vylezl až v půl. Cejtil jsem se naprosto báječně. Počítač nejspíš lehce změnil nastavení emočního kompenzátoru, protože takhle dobře jsem se necejtil už pěkně dlouho. Oblíknul jsem se, dal si snídani a pak vyrazil na střelnici. Ještě než jsem vlezl do rychlodráhy, dal jsem přes interkom vědět Fredymu, že už jsem na cestě. Ve voze jsem se posadil na volnou sedačku, otevřel datatablet a začal sestavovat plán výcviku. Za čtvrt hodiny vůz zastavil u tunelu, nad nímž zářilo velký písmeno X. Tréninková zóna. Program už jsem měl samozřejmě hotovej. Když jsem vylezl ven, Fredy s Eve už stáli u ústí tunelu.

„Tak co, šéfe, cos nám pěknýho připravil?“ přivítal mě Fredy. Automaticky předpokládal, že se o všechno postarám. Po těch letech to už vlastně nebyl předpoklad, ale jistota. Rezignovaně jsem mrknul po Eve. Ta se jen usmála a pokrčila rameny. „Moje hodnota tady nic neznamena. Tohle je vaše parketa.“

„Jako obvykle,“ odpověděl jsem vyhejbavě. „Napřed střelnice, pak simulátor koordinace a nakonec nahoru.“

„Bezva!“ zaradoval se dětinsky Fredy a otočil se k Eve. „Bude se ti to líbit...“

Střelnice je docela pořádný sál, v němž počítač generuje virtuální nepřátele a cvičný cíle a střílí se optoelektronickými a trapnými skutečnými zbraní. Většina z nich má v realu neurální ovládní, takže je tohle ideální místo na sžítí se se svojí zbraní. Každý průzkumník, vlastně každý, kdo jde na povrch, má primární a sekundární zbraň. Každou pěkně do jedné ruky. Já mám jako primár Hefaista a jako sekundár obyčejnej plamenomet, což je velmi oblíbená zbraň proti Groovům. Fredy má svého Vulkána a plazmovou pušku, což je taky docela oblíbená hračka, obzvlášť mezi úderníky. Ale Eve nás oba dostala. Jako primár má pulzní laserovou pušku, experimentální prototyp s maximálním výkonem deset megawattů na jeden puls. Snajprovka jako hrom. To když treť Groova, tak ho to snad anihiluje. A jako sekundár má sonickou pušku, taky prototyp. Jó, když je někdo šéfem vědecký sekce, to má pak přístup prakticky ke všemu. Vlezli jsme do cvičných exoskeletů a připojili se na řídicí počítač.

„Tak jo, vážení, jdeme na to,“ oznámil jsem s úsměvem a nahrál jsem informace z datatabletu. „Napřed trochu zastřílení a pak to rozjedeme ve virtuálu.“ Zástřel byl otázkou pár minut a pak se rozjela vlastní simulace. V zorném poli se objevili Fredy s Eve – a za nimi Groov. Fredy zareagoval jako první a Groov zmizel. U Fredyho jména naskočila jednička.

„To bylo dobrý,“ zaslechl jsem Evin hlas.

„Groov na třech hodinách, 50 metrů!“ vykřikl Fredy a začal se otáčet vpravo. Eve mu ale stála v palebném poli a tak jsem Groova sejmul já.

„Eve, proč jsi ho sakra nesejmula?“ křičel rozčileně Fredy.

„Byl moc blízko, koupili bysme to!“

„Rozptýlit!“ vydal jsem rozkaz a rozeběhli jsme se každý v jiným směru. Sál byl velký až dost.

„Groov na pěti hodinách, 500 metrů,“ křikl Fredy a už se otáčel. „Kurva, další na dvanácti, 100 metrů!“ Následovaly dva záblesky v rychlém sledu za sebou. U Eve naskočila jednička, u Fredyho dvojka. Fredy vyrazil vpřed, Eve ustupovala bokem ode mě a já zůstal stát. Za chvíli jsme vytvořili trojúhelník. Optimální palebná pozice pro každého.

„Deset hodin, 100 metrů!“ křikla Eve a okamžitě vpálila. Bohužel týmě směrem, co stál Fredy. Z pulzní pušky. A na plnej výkon.

„Zásah,“ oznámil jsem a u jejího jména naskočila dvojka. Počítač však ještě vyhodnotil vedlejší efekt zásahu. A tím byla tlaková vlna. Fredy se poslušně skácel k zemi.

„Kam to, kurva, střílíš, kotě?“ křičel Fredy vztekem, zatímco se válel po zemi.

„Sakra,“ zavrčela Eve. „Zapomněla jsem snížit výkon,“ omlouvala se.

„Jo tak zapomněla,“ reagoval posměšně Fredy.

„Klid, panstvo,“ vložil jsem se. Všichni jsme se tak soustředili na tuhle pitomost, že jsme přehlídli další Groovy. Já toho svého zahlídl, až když jsem koukal na vnitřek jeho tlamy. Na displeji se mi objevilo: Žere tě Groov. A pak u mého jména zazářilo: Subjekt eliminován. Skončil jsem. Eve na tom nebyla o nic líp. Vypálila sice ze soniku, ale to Groovi jen trochu zlámalo nožičky. Na další výstřel nebyl čas. Tlampa se bleskově přiblížila. Fredy se ještě pokusil zachránit situaci, ale kromě Groova trefil i Eve. I u Evina jména zazářilo: Subjekt eliminován.

„Kurva!“ zařval Fredy. „Stopni to Berrete, posrali jsme to!“

Vypnul jsem program a zvedl si hledí helmy. „No tak to bylo na začátek dost slabý. Jeden sežranej, jeden sejmutej vlastním člověkem a jeden, co myslí koulema a střílí kolenem,“ zhodnotil jsem výsledek simulace. Fredy se ještě pořád válel po zemi a klel o sto šest. Vylezl jsem ze skeletu a došel k terminálu. „Měli bysme to pěkně probrat a poučit se z toho. V takovýmhle stavu nahoru nemůžeme!“ Fredymu se konečně podařilo postavit se a s prskáním vylezl ven. Eve už stála u mě. „Měla jsem vám říct, že ty moje zbraně jsou ještě pořád hodně experimentální,“ omlouvala se.

„Jo, to měla,“ procedil skrz zaťatý zuby Fredy a přidal se k nám.

„Emoce stranou,“ okřikl jsem je. „Tohle je simulátor. Venku by už Groové hlodali naše kosti.“ Oba přikývli. Pustili jsme se do analýzy záznamu.

Po půlhodině jsem spustil další simulaci. Tentokrát to bylo o něco lepší. Jen o něco, protože Fredy se nechal sežrat při zachraňování Eve. Bylo jasné, že mu to dneska dvakrát dobře nejde. Další analýza a další simulace. Tu už jsme přežili všichni, ale skóre bylo pěkně mizerný co do procentový úspěšnosti zásahů.

„Pro dnešek konec,“ oznámil jsem. „Moc nám to nejde. Půjdeme ještě na simulátor koordinací a pak se uvidí, jestli vůbec stojí za to lízt nahoru.“

„Hmm,“ zabručel Fredy a bylo vidět, že se necejtí zrovna nejlíp. Eve byla taky zamračená. „Myslela jsem, že mi z posledního výcviku aspoň něco zůstalo. Ale zdá se, že se za mě stala podzemní krysa.“

„No, napoprvý to není lehký pro nikoho,“ snažil jsem se ji povzbudit a sám pro sebe si dodal: A občas to zvořou i profici.

„Já vím, ale i tak, tohle bylo fakt strašný.“

„Jo, to bylo,“ souhlasil jsem, zatímco jsme šli chodbou na další stanoviště.

Vešli jsme do obrovský přírodní jeskyně, která sloužila coby koordinační simulátor. Na počítači jsem zvolil jeden z obtížnějších programů a Eve vysvětlil, o co tady jde. „Cílem je vyzkoušet si koordinaci pohybů, city v ovládání exoskeletu a tak podobně. Teď nesimulujeme Groovy, ale exoskelet,“ ukázal jsem na kombinézu s řadou senzorů a VR helmu. „Tady se můžeš naučit spoustě fint v ovládání skeletu, jejichž učení by ti ve skutečném skeletu trvalo příliš dlouho. Předpokládám, že vlastní exoskelet máš?“ zeptal jsem se. Přikývla.

„Dobře, natáhni si jeho parametry do počítače, teprve pak se převedou do obleku.“ Podal jsem jí kombinézu a helmu.

Nakonfigurovali jsme si obleky a pustili se do simulace. Neznalému pozorovateli by to přišlo jako pěkná opičárna tam takhle pobíhat, krčit se a protahovat se. Ale je to docela makačka, protože oblek dokáže věrně nasimulovat kompletní chování skeletu a není rozhodně příjemný, když začne simulovat třeba poruchu posilovače řízení. To pak člověk ty kila doslova cejtí.

Téměř hodinu jsme blbli a pak se šli pokochat výsledky. Bylo to o poznání lepší, než na střelnici. Bylo to vynikající, obzvláště u Eve, kde se ukázalo, že její xenoneurální spoje jsou rychlejší a výkonnější než ty naše. Sebeuspokojení nám přímo zářilo z očí.

„Teď si dáme oběd a pak vyrazíme na povrch do bezpečný zóny,“ rozhodl jsem se. Bezpečná zóna je vlastně reálná střelnice. Je to něco jako rezervace, v níž se chovají Groové sloužící jako cvičný cíle. Tedy, chovají – vlastně tam jsou, protože se je pořád ještě nikomu nepodařilo vyhubit. A to je to v podstatě uzavřená zóna. Hermeticky uzavřená. Nebo se to aspoň tak říká.

„Dobře, sejdeme se za hodinu u výtahu,“ řekl Fredy po lehkém obědě, který jsme si dali v kantýně u střelnice.

„U výtahu?“ zeptala se Eve. Ukázal jsem do chodby označené EO. „Nejrychlejší cesta na povrch. Berte to jako každou normální misi nahoru,“ řekl jsem, ještě než nastoupili do vozu. Jakmile odjeli, spojil jsem se s plukovníkem.

„Budu potřebovat dva bezpečnostní androidy,“ oznámil jsem

„Ale?“ podivil se plukovník.

„Fredymu to moc nešlo a náš plukovník má moc nebezpečný hračky. I když uznávám, že jsou impozantní.“

„Je mi to jasný,“ poznamenal plukovník s pobavením v hlase. „Ale u Fredyho bych to opravdu nečekal.“

„Já taky ne.“

„V kolik a kde?“

„Za hodinu v přechodové komoře na střelnici A2.“

„Máš je mít. Myslíš, že to bude stačit?“ zeptal se s obavou v hlase.

„Jo, určitě. Podle poslední zprávy nahoře moc červíků není. Trochu si zastřílíme, prolezem pár trosek a padáme zpátky.“

„V A-dvojce byli naposledy chlapi od úderní jednotky před měsícem. Od té doby se to tam nejspíš pořádně změnilo.“

„Sakra, o tom jsem nevěděl.“

„Tak teď to víš. Mám tu satelitní snímek ze středy. Měla by tam být A-dvojka jako na dlani.“ Chvilí bylo ticho. „Nic. Zdá se, že je tam klid. Na tý fotce není skoro nic vidět, což ale neznamená, že tam nic není.“

Trochu se mi ulevilo. „I tak chci ty androidy. Pro jistotu.“

„Jasně, budou tam.“

„Končím, jdu se připravit.“

„Hodně štěstí. A dejte mi na Westwoodovou pozor. Nechci, aby se jí něco stalo. Štábu by se to vysvětlovalo blbě.“

„Rozumím,“ potvrdil jsem a nasedl do vozu.

Za hodinu jsme stáli před dvěma výtahovými šachty. Cesta vedla do horních pater komplexu a na povrch. Eve měla modifikovanou exoskelet a už při prvním pohledu bylo jasné, že je určena především pro vědecké účely. Přesto byly zbraňové systémy impozantní – obzvláště pulzní puška, jejíž uchycení na pravém předloktí bylo udělané s důrazem na detaily. Zkontrolovali jsme si zásoby munice, energie a v případě Eve i kyslíku a rozdělili si velitelské funkce. Jako obvykle zbylo velitelování na mně, protože Eve se své vědy vzdát nehodlala a Fredy zase odmítal nést za cokoliv kromě sebe odpovědnost. Vyjel jsem nahoru jako první, po pěti minutách dorazila Eve a nakonec za dalších pět minut Fredy. Nahoře už na nás čekali oba androidi. Jejich těžká výzbroj dávala jasně najevo, proč tam jsou.

Fredy se na mě kysele podíval. „Tos nemusel,“ ucedil opovrhlivým tónem. „Jenom kvůli tomu, že nám to na střelnici nešlo...“

„Ne kvůli tomu,“ opravil jsem ho. „V A-dvojce byla poslední mise před měsícem. V té době tam nebyla ani noha – teda pokud nepočítáš ty červí.“

„Sakra,“ zmohl se na prostou odpověď Fredy.

„Berrete?“ ozval se mi v hlavě plukovníkův hlas.

„Ano?“

„Vaše mise byla překvalifikována na průzkumnou, tak si dejte bacha.“

„Už zase?“

„Není to můj nápad, přišlo to z velení, jakmile se doslechli o tom, že máte v plánu výlet do A-dvojky. Jak jsem říkal, měsíc už tam nikdo nebyl.“

„Rozumím,“ odpověděl jsem kysele a podíval se na Fredyho a Eve. „TCTVV,“ řekl jsem nahlas. Fredy vycenil zuby v úsměvu. „Říkal jsem ti to,“ chraptavě se zasmál.

„O co jde?“ zeptala se nechápavě Eve. „Co je to za zkratku?“

„Ti Co To Vždycky Vodserou,“ řekli jsme s Fredym současně. „Vymyslel to Fredy,“ pokračoval jsem.

„Nechápu,“ zavržela hlavou Eve.

„Naše mise právě byla překvalifikována ze cvičný na průzkumnou.“

„Sakra,“ vydechla Eve.

„Co to vodpískat?“ navrhl Fredy.

„To už dost dobře nejde. Přišlo to z velení.“

„To je to tak vážný?“ zeptala se Eve.

„Jo,“ odpověděl jsem přímo. „Měsíc už tam nikdo nebyl. Může tam bejt kdo ví co.“

„A vy si myslíte, že vám tam budu na vobtěž, co?“ vyprskla Eve. „Po tom dopolední...“

„Ne, o to tady nejde. Prostě seš další průzkumník. TCTVV. Horší je, že nemáme žádné informace. A měsíc je sakra dlouhá doba. Obzvlášť pro Groovy. Jediný co máme, je satelitní fotka ze středy. Fakt slabý.“ Podívali jsme se na sebe.

„TCTVV,“ shrnula to Eve a usmála se.

„Tak jo, půjdeme na to,“ řekl jsem nepřiliš vesele a obrátil se k oběma androidům. Spojil jsem se s nimi na vnitřním okruhu. „Identifikujte se.“

„T1,“ ohlásil se ten vlevo. „T4,“ oznámil druhý.

Takže Terminátoři, pomyslel jsem si. Výborně. Aspoň že nám plukovník poslal to nejlepší co máme.

„Priority?“ pokračoval jsem.

„Ochrana kapitána Berreta, signatura 441; ochrana kapitána Fredyho, signatura 438; ochrana plukovníka Westwoodové, signatura 636. Primární cíle. Likvidace Groovů a veškerého mimozemského života. Sekundární cíle.“

„V pořádku,“ potvrdil jsem. „Přebírám velení mise.“

„Rozumíme.“

„Collinsi?“ spojil jsem se se základnou.

„Collins, rozumím. Co potřebujete?“

„Chci mít otevřený kanál pro trvalý spojení. A pošli mi satelitní snímek A-dvojky.“

„Vy nejdete trénovat?“ podivil se seržant.

„Ne, udělali nám z toho průzkum.“

„Rozumím. Posílám snímek. Chcete, abych ještě někoho kontaktoval?“

„Ne, jde s náma plukovník Westwoodová z vědecké sekce.“

„Dobře. Nechám kanál otevřený a zapnu záznam.“

„Berret konec,“ ukončil jsem spojení.

„Připojte se všichni na interní komunikační okruh a otevřete si kanál na základnu,“ řekl jsem a na displeji sledoval připojení. Za okamžik se u všech čtyř jmen objevil zelený indikátor.

„Dobře. Dámy a pánové, vítejte na okružní cestě peklem. Připoutejte se prosím a za jízdy nekuřte. Příjemnou zábavu vám přeje Lucifer,“ řekl jsem na úvod, aby se trochu uvolnila atmosféra. Fredy se zasmál. „A jedem!“ Sklopili jsme hlavy a vyrazili k přechodové komoře.

Venku bylo jako obvykle šedivo a hnusně. Vylezli jsme z jeskyně, v níž byla ukrytá přechodová komora, a došli na

okraj srázu. Dole pod náma se táhla planina pokrytá šedým sněhem, z něhož tu a tam trčely pahýly stromů a trosky budov. Dřív tady bylo nějaký maloměsto, ale potom, co se jím prohnalo několik invazí, Groovů toho z něho moc nezbylo. Zapnul jsem zesilovač záření a podíval se dolů. Do obrazu jsem si promítnul snímek ze satelitu a přepnul na infra. Nikde nic. Absolutně mrtvo. Fredy ukázal doleva ke kruhové struktuře. Bejvalej stadion. Potom Grooví hnízdo.

„Nikde nic,“ potvrdil moje zjištění.

„UV emitor asi dva kilometry odsud, na západ,“ oznámila Eve.

„Tak přece jen tady někdo je,“ podivil se Fredy. „Vidiš něco konkrétního, Eve?“

„Je to moc daleko.“

„Imobilní objekt, 2 × 2 metry. Hranol z neznámého materiálu,“ upřesnil identifikaci T4. „Souřadnice nelze přesně určit.“

„Dva kilometry? Tak to bysme se na to mohli jít podívat,“ rozhodl jsem.

Sestoupili jsme po strmý cestě a ocitli se na bejvalým předměstí. Asfalt na silnici byl místy rozlámanej a jeho kusy trčely v bizarních skulpturách všemi směry.

„Dávejte bacha, kam šlapete,“ ozval se Fredy jdoucí vpředu.

Zapnul jsem si radar. Silnice pode mnou vypadala, jako by po ní šlapal obrovskej dinosaur.

„Doufám, že jdeme správným směrem,“ řekl jsem si napůl pro sebe.

„Provedl jsem aproximaci souřadnic,“ ozval se T1, „a mám v programu 3D modelové navádění, takže se mi podařilo to místo lokalizovat s přesností plus minus deset metrů.“ Eve překvapením hvízdla. „Páni, ještě že vás s sebou máme, T1 a T4.“

„Děkuji, pane. Následujte mě, prosím.“ T1 přešel do čela skupiny. Zahnuli jsme vpravo a vydali se po bejvalým bulváru k západu. Trosky budov působily pochmurně. Kdysi to muselo bejt pěkný město, teď to bylo město duchů. Urazili jsme asi 300 metrů, když se Fredy náhle zastavil a prudce se otočil doleva. Vulkán zahučel. Automaticky jsem se připravil k obraně.

„Co tam máš, Fredy?“ zeptal jsem se a zkoumal detektory.

„Nevím, ale něco nás sleduje. Na detektoru jsem měl dva body. Bylo to jen mihnutí, ale byly tam.“ Ukázal k ulici křižující naši cestu. Zvýšil jsem citlivost pohybového detektoru. Naskočilo mi několik falešnejch cílů způsobenejch interferencema.

„Nemáš nastavenou příliš vysokou citlivost detektoru? Mně to ukazuje nějaký falešný cíle,“ zeptal jsem se.

„Ne, mám standardní nastavení,“ zareagoval podrážděně Fredy. Vulkán pořád hučel.

„Co ty, Eve?“

„Nic.“

„T1, T4?“

„Negativní.“

„Slyšels to, Fredy. Nic tady není,“ řekl jsem uklidňujícím tónem.

„Je! Cejtim to!“

„Hele, nebudem se tady honit za nějakějma fantómama,“ došla mi trpělivost. Ještě jsem si celou vymezenou oblast prohlídl v UV, v infra i ve viditelným spektru. Nikde nic.

„Pokračujem,“ zavelel jsem a otočil k Eve. A pak se to stalo. Na pohybovým detektoru blikl bod vlevo ode mě a pak se během okamžiku změnil ve světelnou stopu na displeji. Stopu mířící ke mně.

„Bacha, Berrete! Nad tebou!“ vykřikla Eve a já se poroučel k zemi, doleva. Zaburácely kanóny našich Terminátorů a

třeskl výstřel ze soniku. Byl jsem v křížový palbě a vůbec se mi to nelíbilo. Kus vedle mě dopadlo na zem jakýsi blánitý vejce a rozstříklo se ve žlutozeleně děsně smrdící sliz. Pět sekund – a bylo po všem.

„Oblast zajištěna, vetřelec eliminován,“ oznámil věčně T4. Pomalu jsem se zvedl, stále ještě docela dost otřesený. Eve už se skláněla nad zbytkem vetřelce a vytahovala mikromanipulátor.

„Doprdele...“ zhodnotil jsem situaci prostě. „Co to sakra bylo?“

„Já ti to říkal, že po nás něco jde!“ zavrčel jízlivě Fredy. Vzal jsem vzorek toho slizu a vydal se k Eve. „Má někdo záznam toho, toho něčeho?“ zeptal jsem se trochu roztřeseným hlasem. Kompenzátor emocí nefungoval zrovna spolehlivě.

„Jasně,“ přisvědčila Eve a pustila na vnitřní okruh zpomalenej záznam ze své holokamery. Přihlíželo se to zleva, z míst, kam předtím koukal Fredy a vypadalo to jako hodně přerostlej netopejra. Mělo to čtyři mrňavý ručičky, v nichž to svíralo vejce, který se na mě nejspíš snažilo svrhnout. Na hlavě, teda aspoň myslím, že to byla hlava, to mělo dva páry tykadel a složený oči. Zase nějaký nepovedený mutant. Víc toho vidět nebylo, protože se to pohybovalo strašně rychle. Pustilo to vejce a za sekundu to zasáhly projektily a rázová vlna a šlo to v kusech k zemi. Záznam měl všeho všudy devět sekund. Podíval jsem se na zbytky na zemi. Svítily na třistapadesáti, tudíž to byl nově mutant. Moc toho z něj nezbylo, takže víc toho určit nešlo.

„Vypadá to jako kříženec netopejra, Groova a kdo ví čeho ještě,“ poznamenala Eve a uložila mikromanipulátor se vzorky do pouzdra na holeni. „Zase něco novýho. Ta jejich evoluce má přímo raketovou tendenci. Zatímco na Zemi se organismy vyvíjejí miliony a miliony let, u Groovů, zdá se, se evoluce počítá na měsíce. V tom hnízdě jsi měl pravdu, Berrete. Je to děsivá představa, že bysme co nevidět mohli stát sami proti sobě.“

„Co měl znamenat ten hnusnej pukavec?“ zeptal se Fredy obcházející obloukem flek slizu na sněhu.

„Netuším,“ odpověděla Eve. „Taky je to nový.“

„Identifikační stopa?“ napadlo mě náhle.

„Něco jako chemická vysílačka? Jako měl třeba hmyz feromony.“

„To by mohlo bejt,“ přisvědčila Eve.

„Třeba jim to nesmrdí a třeba to umí ještě něco jinýho,“ pokračoval jsem v úvahách.

„Jo, jako se třeba z toho naklonuje milion mrňavejch Groovů,“ uchechtl se Fredy.

„Necháme tyhle úvahy vědátorům,“ rozhodl jsem. „Tady a teď na nic nepříjdem.“

„Souhlas,“ přisvědčil Fredy.

„Pokračujem,“ řekl jsem a uložil pouzdro se vzorkem.

Vyrazili jsme dál a ostražitě se koukali kolem sebe. Detektory jsou dobrá věčička, ale vizuální kontrola je stejně důležitá. T1 po chvíli zabočil vpravo. Přešli jsme hromadu sutin a stanuli na náměstíčku. A v jeho středu se černalo ústí šachty vedoucí do podzemí.

„Sakra, hnízdo,“ varovala nás Eve.

„Tak to abysme šli radši jinudy. Nevím, jak je to možný, ale poslední dobou nejsme v hnízdech vítanými hosty,“ poznamenal Fredy. Tentokrát jsem nebyl proti. Vypadalo to na hnízdo první generace, ale i tak. Pod zemí mohlo bejt cokoliv. Eve si pořídila několik záznamů a pak jsme se vrátili.

„Jestli zbude čas, ráda bych se sem ještě podívala,“ řekla a podívala se na mě.

„Souhlas. Pokud bude čas,“ potvrdil jsem.

Obešli jsme pro jistotu celej blok a pokračovali dál mezi zbytky obchodní čtvrti. Vytlučený neonový reklamy se válely všude kolem. Začalo se smrákat. Vypnul jsem zesilovač záření a mrknul na odpočet času. Ještě nám zbejvaly tak dvě hodiny, než bude úplná tma. A nebo taky ne, protože se od východu blížila hradba černejších mraků. V dálce byly vidět občasné záblesky.

„Měli bysme si pospíšet,“ varoval jsem ostatní a ukázal na východ. „Žene se sem nějaká bouře. Odhaduju to tak na hodinu dvě.“

„Collinsi?“

„Ano, pane?“

„Máte nějaký přesnější informace od meteorologů?“

„Zatím je její centrum tak sto kilometrů od vás a postupuje vašim směrem.“

„Rozumím.“

„Slyšeli jste to. Musíme pohnout,“ zavelel jsem k rychlejšímu postupu.

„Zase se to všechno začíná srát,“ poznamenal otráveně Fredy. „Vždycky když někam vylezem, tak se to nakonec posere...“

„No jo, už jsme holt takový,“ odpověděl jsem mu zvesela. „Přitahujem trable jako magnet přitahuje železný piliny.“

„Ještě pořád chceš bejt s náma?“ Otázka směřovala k Eve.

„Jasně, proč ne? Já jsem taky dokonalej magnet na průsery.“

„No bezva!“ zavrčel Fredy. „Tři šílenci venku. To je snad horší než atomovka v obejváku.“

„Co?“ zeptala se nechápavě Eve.

„Viš jakej bordel dovede udělat atomovka v obejváku?“ zeptal se zcela vážně Fredy. Rozesmál jsem se. Fredyho vtipy a přirovnání byly občas trochu mimo. Ale za ty roky jsem si na ně už zvyknul.

„Anomalie sto metrů před námi,“ oznámil T1. Přepnul jsem na UV. K obloze se zvedala polokoule charakteristický záře.

„Fajn, připravte se. Nevíme, co můžem čekat.“ Podíval jsem se pozorněji na sutiny kolem. Vypadaly nějak divně. Někak moc uměle. Fredy se zastavil a otočil směrem ke mně, pak zase zpátky.

„Něco tady nehraje,“ zašeptal zlověstně.

„Stát!“ Znovu jsem si prohlídl sutiny. Zaujali jsme obraný pozice. Zobrazil jsem si snímek ze satelitu a pátral po neobvyklejch věcech. Bylo tam jedno místo, co vypadalo tak nějak kruhově – jako kolo s paprsky.

„Základno, potřeboval bych přesně zaměřit.“

„Jistě, pane,“ odpověděl seržant a za chvíli už jsem měl v počítači souřadnice našeho týmu. Vložil jsem je do satelitní mapy a na něj přiložil snímek oblasti. Stáli jsme přímo na jednom z paprsků.

„A kurva! Hnízdo!“

„Další generace,“ zareagovala Eve. „Nová topografie, řekla bych hnízdo třetí generace.“

„My máme ale kliku,“ poznamenal Fredy a sarkasmus z jeho hlasu přímo tryskal. „Jednomu hnízdu se vyhneme, abysme vlezli do dalšího. My furt lezem do nějakejch hnízd.“

Zapnul jsem ultrazvukovej skener a sondoval zem. Nikde ani stopa po tunelech nebo dutinách.

„Co ted?“ zeptala se Eve.

„No, když už jsme došli tak daleko, tak bych se na to podíval. Především na tu anomálii. Nevypadá to, že by tu bylo nějak živo.“

„Ale co nevidět bude,“ ucedil Fredy. Si piš, že bude. Všude, kam vlezem, je hned živo.“

„Plukovníku, předpokládám, že posloucháte...“

„Předpokládáte správně, kapitáne,“ zasmál se plukovník.

„Za jak dlouho by tu mohla bejt Spektra? Kdyby se něco zvirtlo...“

„Tak do čtvrt hodiny.“

Napadla mě šílená myšlenka. Měli jsme sice s sebou Eve, ale taky dva Terminátory. Stálo to za to.

„Ať odstartuje. Jdeme se podívat na tu anomálii.“

„Berrete, víte, co jsem vám říkal?“

„Jo, jsem si toho plně vědom. Vím, co dělám.“

„Tím si nejsem zrovna jistej.“

„Takže to máme zrušit?“

„Je to na vás.“

„Fajn, takže jdeme dál.“

„Dobře, Spektra startuje za pět minut.“

„Zpátky poletíme,“ oznámil jsem ostatním.

„Bezva,“ poznamenal s pochmurným nádechem Fredy. „Doufám žes neobjednal zase ten samej likvidační tým.“

„Netuším, kdo bude mít tu čest zachránit nás z průseru,“ odpověděl jsem naprosto klidně.

„Pokračujem,“ oznámil jsem. Zaujmut pozice 1-1-2-1.“

T1 vedl naši skupinku sebevrahů, já šel za ním, za mnou Fredy s Eve a T4 nás jistil zezadu. Postupovali jsme pomalu a opatrně. Detektory zatím nic neukazovaly. Zatím. Netrvalo dlouho a došli jsme do středu kola. Kdyby to tak nevypadalo na snímku ze satelitu, nikdy bych to za střed nepovažoval. A v tom středu jsme objevili tu věc. Zářila na třístapadesáti jako maják a byla mi podezřele povědomá. Přiblížili jsme se a utvořili kolem ní půlkruh. Obešli jsme to. Stálo – tedy vlastně stál, protože to byl kontejner – volně na zemi a nic do toho ani z toho nevedlo. Aspoň co jsme viděli.

„Sakra, vždyť je to dieselagregát!“ vyhrkla Eve a přiblížila se k otevřený straně. „No jasně. Vojenská elektrocentrála, typ NC47. Á, je tady naše stará známá houba.“

Původně sklopná stěna kontejneru byla pryč a tak byl vnitřek dobře viditelný. V horní části, na rámu, stál motor a pod ním dole alternátor a ovládací prvky s měřáky. Všechno bylo doslova prorostlý tou houbou. Podíval jsem se na střechu kontejneru. Vytvaroval se tam jakési talířovitéj útvar. Byl jsem si jistej, že tam před chvílí nebyl. Upozornil jsem na to Fredyho a Eve.

„Ten alternátor běží,“ řekla překvapeným hlasem Eve stojící u generátoru s rukama položenýma na konstrukci. Mrknul jsem na jeden z měřáků. Ručička byla zaseknutá na 150 voltech. Položil jsem ruku na konstrukci tak, abych se vyhnul houbě. Senzory v rukavicích zachytily chvění. Zobrazilo se mi frekvenční spektrum. Vytáhl jsem směrový mikrofon a namířil ho na motor. Nic. Namířil jsem ho na alternátor a zaslechl charakteristický hučení.

„No jo. Jak je to možný?“ Strčil jsem do zásuvky sondu. Žádný signál.

„To je divný. Běží to, ale žádný proud z toho neleze.“

„Kapitáne Berrete,“ ozval se T1 „zachytil jsem vysílání. Signál na 30 kilohertzech.“

„Ultrazvuk? Odkud se bere?“

T1 ukázal na kontejner.

„Vysílačka?“ podivil se Fredy. „Že by Groové vynalezli vysílačku? To se mi nechce věřit.“

„Byl tam ten signál i předtím?“ zeptal jsem se.

„Ne, objevil se, až když se na střeše vytvořila ta anténa.“

Takže anténa. Houbová anténa. Grooví vysílačka. Přestávalo se mi to líbit. Napřed ten netopejr, teď tohle.

„Eve, zjistila jsi něco?“

„Je to celý nějakým způsobem modifikovaný. Ta houba má v sobě zakomponovanou spoustu prvků. Ale potřebovala bych lepší vybavení. Abych to mohla upřesnit. Možná to bude znít bláznivě, ale nedalo by se to odvízt na základnu?“

Překvapením jsem zamrkal. „To je ale pěkně blbej nápad,“ vyprsknul jsem. „Vzít na základnu Groovskej produkt, u kterýho ani nevíme, co je zač.“

„No a?“ podotkla Eve. „Už několikrát jsme dole měli živýho Groova a spoustu dalších věcí. Navíc je to vojenská základna s hermetickým pásmem, je dobře střežená a skvěle vybavená.“ Na slovech skvěle vybavená dala důraz. „Věda se v terénu za těchhle podmínek moc dobře dělat nedá.“

„Tohle mi nepřísluší rozhodovat,“ rozhodl jsem se okamžitě vycouvat. „To je záležitost základny. Budeš se muset spojit se základnou.“

„Klidně,“ prohodila Eve.

„Plukovníku?“

„Slyšel jsem všechno. Jste velitel vědecký sekce, takže máte právo něco takovýho požadovat. Ale není to jen na mně – potřebujete souhlas bezpečnosti a především velitele základny. Spojím se s ním.“

„Děkuju.“ Chvilí bylo ticho. Pak se ozval hluboký hlas generála Webera.

„Povoluje se, ale musíte dodržet veškeré bezpečnostní procedury. Pokud vím, tak k vám míří SC13. Naložte ten váš objekt na palubu a pilot vás dopraví na základnu do karanténní zóny E3. Pošlu vám potřebné instrukce.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděla Eve s radostí v hlase. „Spojím se se svýma lidma a řeknu jim, aby na nás čekali s potřebným vybavením.“

„V pořádku, plukovníku,“ řekl generál. „Máte to na starost.“

„Rozumím, pane.“

Zdá se, jako by poslouchal celej štáb, pomyslel jsem si. Proto to šlo tak hladce. My máme ale kliku...

„Kapitáne,“ otočil se ke mně T4. „Změnilo se schéma signálu.“

„Cože? Sakra, co to má znamenat?“

„Netuším, pane.“

„Radši to nechtěj vědět,“ přidal se Fredy. „Nemuselo by se ti to líbit.“

„Potřebuju spojení se Spektrou. A fofrem!“

„Tady Collins, Spektra na příjmu, kanál 547.“ Nastavil jsem příslušnou hodnotu.

„Kapitán Berret, slyšíte mě?“

„Seržant Mosey, celkem dobře, pane,“ dolehl ke mně hlas zkreslenej atmosférickýma poruchama. „Zase v průšvih, pane?“

„Zatím ne, ale řekl bych, že co nevidět nějakej přijde. Potřebujem odvízt jeden objekt, za jak dlouho tady můžete bejt?“

„Mám vás zaměřený. Tak do pěti minut. Tady nahoře je docela nepříjemně. Ta bouře postupuje rychleji, než se čekalo.“ Jako v odpověď se poměrně blízko zablesklo a zaduněl hrom. Kompenzátor jasu mi okamžitě odpojil zesilovač zařízení. Všecko se ponořilo do temnoty.

„Doprdele, to nám ještě scházelo,“ zaklel jsem. „Vždyť to tady mělo být nejdřív za dvě hodiny!“

„Jo, to nám taky říkali, když jsme startovali. Zdá se, že to postupuje v pásmech a tohle je zrovna to, co družice nezachytila.“

Přepnul jsem do viditelné části spektra a obraz přeložil infra spektrem. Nestálo to za moc, ale aspoň něco. Další záblesk a zadunění.

„Groov na deseti hodinách, 200 metrů!“ vykřikla Eve. A bylo to tady. „Beru ho!“ Bleskově jsem se otočil oním směrem a stiskl spoušť. Záblesky protály šířící se temnotu a hromada sutin na okraji vylítla do vzduchu. Objevil se červený flek Groova. Palebný počítač zaměřil a následovala další dávka. Červený bod se rozletěl na kusy. Detektor pohybu ožil.

„Sakra! Seržante, pohněte kostrou! Začíná tady být horko!“

Další dva body se objevily napravo ode mě. Fredyho Vulkán zaburácel a body se rozplynuly. Zablesklo se a zahřmělo.

„Sakra, skoro nic nevidím!“ křičela Eve. Vypálil jsem čtyři světlice. Mdlý světlo ozářilo několik Groovů sunoucích se ulicemi. Kanóny Terminátorů se rozštěkaly. Předě mnou se rozletěla hromada suti a zpod ní vylezl obrovský Groov. Eve na nic nečekala a vypálila z pulzní pušky. Exploze, zahřmění a rázová vlna s náma zacloumala.

„Sakra, to je hračka,“ zhodnotil výsledek Fredy. Po Groovi zbyl několikametrový kráter.

„Bacha vlevo!“ vykřikla Eve a já se prudce obrátil. Zleva se blížila pavoukovitá příšera velká jako nákladník. Mutant jako hrom.

„Co to, kurva, je?“ Vypálil jsem dávku z Hefaista. Čtyři článkované nohy se rozlétly a tělo se skácelo na zem. Ze zadní části se vztyčilo něco jako jedovitý trn u škorpióna a vylítlo z něho vlákno směrem ke mně. Prudce jsem uhnul a sledoval, jak se vlákno s mlasknutím přilepilo k zemi. Na nic jsem nečekal a poslal po vlákně napalmovej pozdrav.

„Berrete, k zemi!“ Poslušně jsem se skácel. Zablesklo se a tlaková vlna se mnou trhla.

„Kurva, další vpravo,“ křičel Fredy a vyslal k pavoukovi proud plazmy. Lepkavé vlákno se se zaduněním přichytilo na stěnu kontejneru. Zvedl jsem se a z pokleku vypálil na nohy. Tělo se naklonilo na stranu. T1 mu poslal raketu, ale tělo se mezitím sesulo na zem a raketa ho minula, aby se ovšem potkala s tělem zvedajícího se Groova za ním. Exploze ho roztrhala na kusy. Pavouk vypustil další vlákno a T1 to málem schytil. Chybělo pár decimetrů. Eve vypálila další puls. Pavouk explodoval.

Nad hlavou nám přeletěla Spektra a rachotící kanóny jasně dokazovaly, jaká je situace.

„Nemám kde přistát!“ hlásil Mosey. „Máte tam dole pěkný zmatek!“

Fredy vypálil další dvě světlice. Znovu se zablesklo a hrom přehlušil vše ostatní.

„Dávejte si bacha na pavouky!“ křičela Eve a pálila o sto šest. Další se objevil za kontejnerem a vlákno se přilíplo pár metrů předě mnou.

„Zapnout deflektory!“ rychle jsem posunul ovladač výkonu na maximum. Právě včas. Vlákno mě zasáhlo do zad a srazilo na zem. Deflektor zafungoval skvěle, vlákno se svezlo po poli, ale nárazu se vyhnout nedalo.

„Sakra! Odešel mi palebný počítač!“ křičel jsem. „Zaměřuju vizuálně, nelezte mi do pole!“

Eve vypálila další puls a země se zachvěla. Nad hlavou nám znovu přeletěla Spektra, tentokrát opačným směrem a zasypala vetřelce smrtí střel.

„V tomhle bordelu ten kontejner nikdy nenaložíme!“

„To máš pravdu, musíme odsud vypadnout, je jich příliš moc!“ křičel Fredy.

„Potvrzuji,“ ozval se Mosey. „Máte jich tu až tak dost a další se stahují z okolí – doslova vylezají zpod sutin.“

„Začíná tu jít vo kejhák!“ křikl Fredy a vypálil dávku plazmy na zvedajícího se Groova. Předě mnou se objevil další pavouk, o něco menší. Uhnul jsem letícímu vlákně a s výkřikem na rtech mu poslal dvě dávky napalmu. Vzplál jako pochodně a ozářil okolí.

„Konečně trochu světla! Aspoň k něčemu jsou dobrý!“ zasmála se Eve. Zablesklo se a v tom okamžiku zaburácel hrom. Zvedl se prudkej vítr.

„Kapitáne, sednu s otevřenou rampou na pár sekund hned za ten kontejner. Musíte se dostat co nejrychleje na palubu a padáme odsad.“

„Rozumím, seržante. Slyšeli jste to, jakmile Spektra dosedne, všichni dovnitř!“

„Rozumíme,“ potvrdili všichni a ustoupili ke kontejneru. Spektra ještě jednou zakroužila a v oblaku prachu a sněhu dosedla na zem. Rozběhli jsme se k osvětlené rampě. Vběhli jsme dovnitř. Jako poslední se na palubu vříteli Terminátoři. Zastavili jsme se těsně z rampou a zapnuli si magnetický podrážky. Eve vypálila dva pulsy do masy Groovů ženoucích se k rampě.

„Nahoru!“ vykřikl jsem a motory zařvaly. Spektra se zhoupla a už jsme stoupali. Pálili jsme otevřeným otvorem po všem, co se dole hejbal. Poryv víchru Spektru strhnul na bok.

„Doprdele! Máme nějakou zátěž na pravoboku!“ slyšel jsem Moseyho rozčílený hlas. Motory zavly.

„Co se sakra děje?“

„Něco nás táhne k zemi!“ Spektra se naklonila na pravobok.

„Máte nějaký bomby? Jestli jo, tak je hodte dolů!“ křikl Fredy.

„Máme jen nitrolový. Na ty jsme moc nízko! Vzalo by nás to s sebou!“ Moseyho hlas přeskakoval.

„Co trysky vespod?“

„Plnej tah a nepomáhá to.“ Spektra sebou škubla. „Doprdele! Motor na pravoboku je v tahu!“

„Collinsi! Máme tu problém!“

„Slyším. Plukovník už vydal rozkaz. Dvě I151 odstartovaly.“

„Než tady budou, jsme vyřízený!“

Ozvalo se několik nárazů a pak skřípění namáhané oceli. Spektra se zhoupla – a rampa se utrhla a zmizela. Dole se to hemžilo jako v mraveništi.

„Kurva, těch tam je!“ zaklel Fredy.

„Seržante, připravte se na náraz!“ křikla Eve a posunula se ke kraji paluby. „Pošlu jim tam pořádný pozdrav.“ Sklonila pulzní pušku a zamířila. Tušil jsem, co se chystá.

„Deflektory na plnej výkon! Všichni!“

Přišel záblesk a pod náma se okamžitě vytvořil neuvěřitelně rychle se rozpínající zářící prstenec. Tlaková vlna přišla okamžik na to a se Spektrou to trhlo jako by to byl jen kus papíru. Obrovská neviditelná síla náma mrštila do vnitřku lodi, kde jsme prorazili přepážku a zapadli do zbrojní sekce. Deflektory nás zachránili, ale většina našich systémů ve skeletech to nepřežila. Mosey byl naštěstí natolik duchapřítomnej, že jakmile nás tlaková vlna dostihla, odhodil palivový nádrže i veškerý bomby, takže když jsme s rachotem zapadli do trosek na zemi, nebylo nic, co by explodovalo a poslalo nás tak na věčnost. Zkusil jsem se spojit se základnou. Nic. Spojení bylo v háji. Zůstali jsme v tom sami, blízko hnízda, na místě plným Groovů. Pěkně nasranejch Groovů. Vyhlídka na budoucnost byla temná jako nejhlubší peklo, v němž jsem vězeli až po krk. Máme prostě kliku. Jsme přece TCTVV...